Nad propastí

časové úvahy

Napsal Rudolf Vrba

NVT (2012)

V PRAZE 1932

Nákladem vlastním. — V komisi knihkupectví Hanek, Praha II., u Jindřišské věže.

OBSAH:

PROSLOV

Kdo sleduje události, které se sbíhají na celém světě, tomu neujde, že se h r o m a d í opět nebezpečí války, daleko hroznější té, která začala roku 1914.

Jsou tu sice lidé, kteří utěšují svět, že se nic nestane, že můžeme klidně žíti.

To však jsou jen plané ukolébavky, prozpěvované lidmi, kteří si myslí: my to vydržíme a ti po nás mohou se oháněti jak chtí.

Situace československého národa n e n í nijak utěšená.

Ani tak nepřítel za hranicemi neohrožuje existenci a budoucnost národa, jako ten nepřítel uvnitř.

Kdo ten nepřítel je a nebo lépe řečeno kolik těch nepřátel budoucnosti národa je, o tom právě se rozepisuje tento spis, pokud možno bylo jen nasbírati tento ožehavý materiál.

RUDOLF VRBA.

Otištěno z „Nezávislých listů“ v Ústí nad Orlicí.

Winston CHURCHILL
o ruském nebezpečí.

V Berliner Boersencourieru vyšla 23. srpna 1931 úvaha jmenovaného anglického státníka o nebezpečí, které hrozí světu z Ruska. Uvedeme tu výroky tohoto státníka. Nebezpečí světové druhé války hledati dlužno v Rusku, centralistickém to státu o 160 milionech obyvatelstva, kterýžto stát je mimo Svaz národů a ohrožuje celý ostatní svět. Zvláště nově založené státy Finsko, Estonsko, Litevsko, Lotyšsko, Polsko a Rumunsko děkují za svou existenci carskému Rusku, z jehož těla vyrostly. Nynější bolševické Rusko hlásá světovou revoluci. Ztracená území chce Rusko zpět a šíří při tom světovou revoluci. Rusko má válečná letadla, má těžké dělostřelectvo, tanky a pancéřové vlaky a vyrábí otravné plyny nejhrůznějšího druhu. Před válkou nakupovalo Německo ohromné množství kovů a sice nikl, kobalt, volfram, vanadium, aluminium, vše to k výrobě zbraní.

Dnes víme, k čemu Německo tyto kovy kupovalo. Totéž kupuje dnes Rusko. Nikdo neví, jak veliké jsou ruské armády. Rusko je dnes nepřemožitelné. Ke konci tvrdí Churchill, že Německo zírá na Rusko jako na poslední své útočiště, jehož pomocí doufá získati opět onu moc a slávu, kterou mělo před válkou.

Proto nechce upustiti od svého spojenectví s Ruskem.

Jmenované pak státy baltické republiky Polsko a Rumunsko spoléhají a doufají ve Francii, která by jim poskytnula žádoucí pomoc.

To je tak asi hlavní jádro obšírné úvahy Winstona Churchilla ve jmenovaném listě.

Je tu mnoho omylů, v kterých tone Winston Churchill, jako všichni státníci Anglie, kterým je velmi po chuti, že Rusko je zničeno alespoň na venek, a že nehraje na světové politické šachovnici nijakou úlohu. Winston Churchill označuje bolševické Rusko jako jediné nebezpečí, odkud by mohla vzplanouti druhá válka světová. To je první a nejdůkladnější omyl Winstona Churchilla v této úvaze. Sám přiznává Churchill, že vládcové Ruska se neodváží na válečný útok, jelikož nejsou si jisti, že by je válka nesmetla z povrchu země.

Jest proto tvrzení Churchilla o ruském jako jediném nebezpečí naprosto mylné a vůbec nepravdivé.

Jediným nebezpečím pro celý ostatní svět je přece jen Německo, to nechce Churchill uznati a hraje si tu na slepého.

Churchill si odporuje sám, když připouští, že Německo spoléhá na bolševické Rusko, jako poslední útočiště, pomocí jehož chce Německo opět získati vše nazpět, co ztratilo.

Zde se opět ukazuje ta zaslepená zášť anglických státníků proti s l o v a n s k é - m u R u s k u .

Nyní je Anglie velmi spokojena, že Rusko je zotročené pode jhem hrůzovlády několika židovských vrahů.

Nic nelituje ruský národ, který pod touto s t r a š l i v o u vládou židovských krvelačných talmudistů hromadně vymírá.

Kde pak stojí psáno, že Rusko čítá 160 milionů obyvatel? Ví svět, kolik milionů lidí v Rusku od roku 1917 je již povražděno a kolik zahynulo hladem a jinými chorobami?

V e š k e r é ú d a j e židovských lupičů, Rusku vládnoucích, o počtu obyvatelstva Ruska, jsou vylhané a nikdo neví, kolik obyvatel dnes Rusko má.

Vždyť Hitlerovci v Německu prohlašují veřejně, že Němci mají právo obsaditi celé Rusko, jelikož obyvatelstvo Ruska je dnes skorem vyvražděné a vyhubené.

Winston Churchill rozšiřuje svými úvahami jen lži a nijaké pravdy o světové politické situaci a zakrývá toho velikého lupiče, který 1. srpna 1914 vyrazil na lup.

Denní listy přinesly 29. srpna 1931 zprávu, že finančníci Francie přerušili jednání o poskytnutí úvěru Rusku i Německu, jelikož francouzská diplomacie zjistila obsah smlouvy rapallské,[1] která má vojenský útočný ráz. To přeci mohli státníci Francie i Anglie dávno věděti, že Lenin a Chaim Bronstein prodali Rusko Německu v míru Brest-Litevském v roce 1917. Jen žid Briand o tom nechce věděti a vede Francii na německé jatky.

[1] Jedná se o smlouvu podepsanou 16. dubna 1922 v Rapallu (Itálie). Šlo o smlouvu mezi Německem a Sovětským Ruskem o obnovení diplomatických styků mezi oběma zeměmi, které se navzájem zřekly náhrady válečných škod a přiznaly si doložku nejvyšších výhod. Byla to první mezinárodní smlouva, uzavřená Ruskem po Říjnové revoluci. Rusko se tím tedy dostalo z diplomatické izolace; pozn. editora.

Judikatura v Čsl. republice.

Na rohu ulice Spálené a dolejším konci Karlova náměstí v Praze jest rozsáhlá soudní budova, ve které jest krajský soud trestní, soud okresní a soud nájemní pro Velkou Prahu. Mimo toho je veliká nová soudní budova na Pankráci.

Na chodbách těchto budov je před 8. hodinou ranní veliký ruch. Chodby se plní obecenstvem. Jakmile uhodí osmá hodina, začnou soudní jednání ve všech síních jednacích. Soudcové vyvolávají obžalované, žalobce i svědky.

V každé jednací síni je na soudcovském stole stoh soudních aktů. Abychom měli nějaký pojem o činnosti trestních soudů, jest třeba prohlédnouti si trestní statistiku soudní.

Připomenouti dlužno, že trestní statistika soudní, jak ji uveřejňuje státní úřad statistický, je velmi nejasná, nepřehledná a neúplná proto, že neuveřejňuje detaily o počtu různých kategorií přestupků, přečinů a zločinů, nýbrž uvádí jen úhrnné číslice jmenovaných kategorií.

Všimněme si počátků činnosti s o u d ů trestních v Československé republice.

Okresní soudy trestní v Čechách a na Moravě, též i ve Slezsku, mají následující výkaz: Počet soudních případů: roku 1921 celkem 307.820, v roce 1922 306.699. Počet osob souzených roku 1921 230.645 a v roce 1922 252.693. Činnost sborových soudů I. stolice: počet trestních případů roku 1921 100.898, počet soudů poroty téhož roku 705 a soudů sborových 40.779. Sborové soudy první stolice projednávají zločiny. Odsouzeno bylo osob pro zločiny v Čechách, Moravě a Slezsku: roku 1921 celkem 39.626, roku 1922 25.576.

Trestní statistika za rok 1929 má také výsledky řízení soudního pro Slovensko a Podkarpatskou Rus, takže tato statistika obsahuje případy z celé republiky.

Počet trestních případů u okresních soudů trestních je uveden na 573.955, na rok 1928 jest případů 492.572.

Na jednotlivé země připadá roku 1929 trestních případů: Čechy 266.715, Morava a Slezsko 157.968, Slovensko 116.630, Podkarpatská Rus 32.642. Výkaz sborových soudů I. stolice uvádí počet trestních případu pro celou republiku: roku 1929 celkem 94.482, roku 1928 104.279.

Počet osob odsouzených bezpodmínečně roku 1929 28.144, roku 1928 32.561, podmínečné odsouzených roku 1929 10.645, roku 1928 11.638.

Tím je celá trestní statistika za jmenované ročníky v Československé republice vyčerpána.

Porovnáme-li výkazy před 10 lety, jest znáti stoupání počtu trestních případů v e l m i z ř e t e l n ě !

Nelze však ještě z toho usuzovati k poměru počtu obyvatelstva na percentuální vzrůst zločinnosti.

Snahou trestních soudů je, jak známo, odsuzovati při naprosté nutnosti výroku odsuzujícího, aby se ty kriminály tak s t r a š l i v ě neplnily!

O rostoucí zločinnosti.

Prohlédneme-li si blíže statistické výkazy o činnosti trestních soudů v Československé republice, poznáme, že jest rostoucí zločinnost zřejmou věcí skutečnosti. —

O tom přinesla Národní Politika 18. srpna 1931 tuto úvahu.

O otázce potírání zločinnosti mluví se dnes dosti, jak na příslušných rozhodujících místech, tak i v kruzích, které následky zločinnosti shledávají bezprostředně ve vykonávání svého povolání. V Soudcovských Listech pojednává o této otázce soudce dr. Václav T h o n . Poněvadž otázka tato týká se i širší veřejnosti, chceme z pozoruhodného článku vyzvednouti několik zajímavých momentů.

Pisatel uvažuje zejména, které okolnosti zaviňují páchání zločinu a jak je odstraňovati. Jsou okolnosti a příčiny, které možno odstraniti zákony, předpisy a spolupůsobením různých institucí a okolností, kterým se může čeliti výchovou jak školní, tak i všeobecnou. Mezi prvé okolnosti náleží v prvé řadě nesprávné rozdělení majetku, na jedné straně přepych a nadbytek, na druhé straně nouze a nedostatek životních prostředků. Tato nouze a tento nedostatek hrají v zločinnosti hlavní úlohu. Je tedy třeba pracovati, aby nebylo hladu a nedostatku, pak bude i méně zločinnosti.

Další příčinou zločinnosti jest existence živlů, mezi nimiž zločinnost přímo bují. Sem patří na prvém místě cikáni. Pisatel nechce se šířiti o jejich mravním založení. Chce, aby aspoň děti cikánů byly zachráněny — hynou tělesně i morálně — a ptá se, co v té věci dělá péče o mládež. Podobný stav jako u cikánů, jeví se i u jiných potulných lidí, brusičů, handlířů koní, kočujících kramářů, různých agentů atd. Ve všech těchto vrstvách jest náklonnost k deliktům, stačí příležitost a trochu lehkomyslnosti a čin, neb pokus k činu tu jest hned.

Jako další příčinou zločinnosti, které by bylo možno fakticky aspoň čeliti, jsou závadná divadelní a kinová představení, lákavé četby, obrázky a reklamy plné nahoty a nestoudnosti.

Při potírání zločinnosti padá nejvíce na váhu výchova jak školní, tak i výchova vůbec. Tu jest potřebí vypěstit a vytříbiti pojem a pocit zodpovědnosti za své činy viditelné i tajné, třeba vypěstit svědomí, pojem vlastní důstojnosti a možnost a dovednost odsouditi i sebe samu. Celé lidstvo od počátku bylo a jest ještě dnes prodchnuto přesvědčením neb aspoň předtuchou a pocitem o jakési vyšší autoritě. S tímto pocitem souvisí právě úzce pocit svědomí a zorný úhel věčnosti. Pisatel prohlašuje, že i d e a n á b o ž e n s k á jest nejintensivnější a snad jedinou silou a složkou, která jest s to, aby uváděla člověka do rovnováhy, a aby aspoň zamezila křiklavé vybočení. Nejvíce arci jest účinná při pozvolném klesání mravní rovnováhy člověka, kde myšlenka zločinu znenáhla klíčí a se tvoří. Tuto ideu mají arciť vštípiti již u dítěte rodiče a pak škola, dítě si pak odnáší tuto vypěstěnou jiskru do života; tato jiskra nikdy neuhasne úplně a jde s člověkem celým životem.

Při tom dále nesmí se zapomínati, co hraje v mentalitě lidí a zejména lidi náchylných k zločinnosti velkou úlohu. — Rychlé obohacování různých vlivných lidí, jejich přepych, ač se ví, že žili dříve v nuzných poměrech — to vše působí neblaze. Je-li takový člověk, jehož více lidí sleduje, poset neřestí, natropí to mnohem více škod, než skvrna prostinkého člověka. Stín s hůry zaseje zárodky špatnosti daleko kolem sebe. Totéž platí o nezdravých a otrávených časopisech, které jsou denní potravou lidí. Žurnalista se má

štítiti nepravdy a hanobení. Ve vrstvách, které mají vliv na malého člověka, musí napřed zmizet kal — a pak teprve lze bíliti dole.

Slova tato jsou jistě velice zajímavá a pozoruhodná a zasluhují p o z o r n o s t i všech lidí bez rozdílu. Při potírání zločinnosti mohou a mají působiti všichni lidé bez rozdílu. Šířící se zločinnost ohrožuje nejen jednotlivce, nýbrž i stát a celou společnost. K tomu nesmí býti lhostejným nikdo, komu jde opravdu o dobro nejbližších, rodiny, obce, národa, státu. Každý může všude podle sil svých k potírání tomu přispět slovem i skutkem. Jak mnoho mohou vykonati rodiče, starajíce se o řádnou výchovu dětí, jak mnoho může vykonati každý občan, bude-li přihlížeti, aby v jeho okolí, ve s p o l k u , v obci, uplatňovala se j e n p r a v d a , p o c t i v o s t a n e z i š t n o s t ! ! !

Správně poukazuje soudce Thon na nutnost náboženské výchovy dítek jak v rodině, tak ve škole. Na základě tak zvaného malého školského zákona mohou rodiče na začátku školního roku ve škole hlásiti, že jejich dítě nepotřebuje poslouchati vyučování náboženství. Podle toho si dovedeme představiti, jaká generace nám z takové školy vyrůstá.

Roku 1926 bylo v celé republice na školách měšťanských dítek:

katolických 229.245,
československých 26.450,
bezvěreckých 24.279.

To jsou dítky rodičů katolických, rodičů církve československé a rodičů bezvěrců. —

Na školách obecných bylo dítek:

katolických 1,068.547,
církve československé 59.396,
bezvěreckých 52.714.

Dítky rodičů církve československé a rodičů bezvěrců jsou vlastně ztrátou z katolické církve.

Dorůstající dítky, kterým se ani doma ani ve škole nedostane výchovy náboženské, tvoří generaci zločinců.

Roku 1925 bylo v republice na školách obecných učitelů:

katolíků 16.434,
bezvěrců 7.658,
evangelíku 2.049,
československé církve 2.570.

O trestu smrti.

O této ožehavé otázce přinesla Národní Politika 10. prosince 1930 následující úvahu:

Poslední dvě popravy v naší republice provedené oživily v tisku zájem o tento způsob trestu a vyvolaly opět otázku, je-li poprava trest vhodný, či nikoliv. Jeden z denních listů přinesl článek, kde se pisatel hrozí skutečnosti, že u nás od převratu bylo popraveno již skoro deset osob. —

Ale porovná-li se počet popravených vrahů s počtem osob, od převratu z a - v r a ž d ě n ý c h , je to vskutku zdrcující nepoměr. V našich věznicích jsou stovky vrahů, odsouzených k smrti — a ti všichni považují za samozřejmé, že jednou dostanou milost. Spoléhají na šlechetnost a lidskost — ačkoliv sami těchto vlastností nikdy nedbali, žádají, aby jejich život byl ceněn výše, než životy jimi zavražděných obětí. A přece jeden život čestného člověka, který zmařil, má jistě stokrát víc ceny, než život vrahů, ohrožujících lidskou společnost hůře, než dravé šelmy.

Nejstarší zákon o trestu za zločin zní: „Oko za oko, zub za zub!“ žádá, aby trest byl vždycky úměrný s vinou. Spravedlnost je prý slepá, ale vždycky žádala, aby vina byla smířena trestem, který je zároveň výstrahou.

Hesla o „humanitě“ a výchově zločinců mírnými prostředky jsou v teorii vskutku krásná. Ale prakse ukázala výsledky úplně jiné. Vrah, jemuž z lidskosti byl trest smrti změněn v uvěznění, vůbec se nenapravil. Když se mu podařilo uprchnouti z vězení, zabil často ihned zase člověka — který mohl býti lidské společnosti zachován, nebýti lidskosti, která více šetří bezcenných životů vrahů, než drahých životů poctivých občanů.

Právě tato přílišná, nemístná humanita podporuje nejvíce ohromný vzrůst zločinnosti. Vždyť nejhorší vrah se má někdy lépe ve vězení, než poctivý člověk na svobodě!!! Jsou rodiny, které nemají kde bydlet, nemají co dáti do úst, nemají výdělku a trpí nejhorším nedostatkem. Není pro tyto počestné ubožáky krvavou ironií, že pro ně je život mnohem nesnesitelnější, než pro nejhorší vyvrhely lidské společnosti?! O ně se nikdo tak pečlivě nestará — kde mají přespat, do čeho se obout a obléknout a kde sehnat sousto chleba — jako je postaráno o zločince, kteří nejsou v chládku, n ý b r ž v t e p l e .

Dobro a zlo budou vždycky mezi sebou zápasiti. Aby však zlo nevítězilo nad dobrem, je nutno za zlo splatit trestem. Boj zla s dobrem musí býti posuzován věcně a střízlivě jako každá válka. Přílišná citlivost by pouze zhoršila tento zápas v neprospěch dobra a ku prospěchu zla. A toho si nemůže přáti ani největší lidumil. Je právem — a vlastně p o v i n n o s t í — lidské společnosti, aby činila neškodnými osoby ji ohrožující.

„Právo na život” je sice právem každého člověka, ale když vrah nedbá tohoto práva, proč by měl býti chráněn jeho ž i v o t ?! Svým skutkem se zločinec staví mimo zákon. Je nesmyslné žádati, aby zákon chránil více jeho vraha — než pokojné, poctivé občany.

M . K y z l i n k o v á .

Tento článek by si měli přečísti všichni ti, kteří horují pro zrušení trestu smrti, aby byli vyléčeni ze své humanitářské zaslepenosti. Přílišná humanita v naší republice přinesla jenom více zla než dobra a jest příčinou rozvrácenosti dnešní lidské společnosti.

Advokáti.

„Nezávislé listy“, vycházející v Ústí n. Orlicí, přinesly 12. září 1931 následující zprávu:

Soudci volají revisní komisi na nepoctivé advokáty. „Polední list“ v čísle ze dne 5. září píše: V několika článcích už zaznamenali jsme, jakým způsobem počínají si

někteří advokáti, připravující své klienty úplně na mizinu, výší primárních účtů. Články vzbudily živý ohlas a dnes jsme dostali také z kruhu soudců tento dopis; „Jsme rádi, že se konečně našla redakce rozšířeného listu, která měla odvahu šťouchnout do vosího hnízda těch desítek advokátů, kteří neštítí se vyděračství a jiných nečestností. Je přímo úžasné, když člověk vidí a slyší, jak mnohý z nich při vystavování účtů hledí svého klienta přímo ožebračit — a kdo věc sleduje, ví, že ročně tisíce nebohých lidí přichází takovýmito nesvědomitými advokáty o pracně nabyté jmění, dokonce i o existenci. A není se jim možno spravedlnosti nikde dovolati. Nikdo se takových ubohých obětí neujme, zákon na záchranu těch ubožáků neexistuje, proto se řádí na úkor těch nešťastníků dál a stále zhoubněji. Většina soudních radů, která četla články „Poledního listu“ o této věci, musila po přečtení říci: Bohužel, je to pravda! To všecko nadrobil známý advokát dr. Bouček, který vzal soudu moc pro úpravu palmárních účtů a prohlásil dále, že veškeří páni zákonodárci jsou při tvoření nových zákonů úplně bezmocní.“ —

V Praze jest 900 advokátů.

Z tohoto počtu jest 300 advokátů Židů! Nelze se proto diviti, že když nějaký ubožák zavadí o dveře advokátní kanceláře, že se musí připraviti na to, aby ho advokát nesvlékl do naha.

Trestní statistika za rok 1923.

Trestní statistika z Čech, Moravy a Slezska za rok 1923. Jmenovaného roku bylo v obvodu vrchního zemského soudu Prahy a Brna právoplatně pro přestupky odsouzeno 111.406 osob.

Podle jednotlivých kategorií přestupků bylo:

	souzeno	odsouzeno osob
proti bezpečnosti těla	39.531	24.199
pro krádeže a účastenství	99.885	46.543
pro zpronevěry	4.561	2.348
pro podvody	11.178	6.225
pro podezřelé koupě	4.330	2.322
pro kuplířství	244	106
pro o p i l s t v í	464	364
pro toulání a žebrotu	37.021	28.499

Bylo tedy toho roku pro jmenované trestné činy před okresními soudy souzeno 167.394 osob, z nichž bylo právoplatně odsouzeno 111.406 osob a 55.988 bylo osvobozeno, tedy skorem plná třetina.

Téhož roku bylo před sborovými soudy pro zločiny:

	souzeno	odsouzeno
p r o smilstvo	783	572

p r o v r a ž d y	170	68
p r o z a v r a ž d ě n í d í t k a	27	7
p r o z a b i t í	38	35
p r o t ě ž k é u b l í ž e n í n a t ě l e	1.002	628
p r o ž h á ř s t v í	64	31
p r o k r á d e ž e a účastenství	13.289	10.571
p r o z p r o n e v ě r y	1.098	1.239
p r o loupeže a účastenství	149	99
p r o p o d v o d y	4.505	2.903

Tím jest celá trestní statistika pro jmenované země vyčerpána. — Jest tu znáti značný rozdíl mezi judikaturou soudů okresních a soudů sborových.

Procento osvobozených před sborovými soudy je poměrně menší, pouze při podvodech jest počet osvobozených dosti značný. —

Osvobozování matek vražedkyň jest na denním pořádku zvláště před porotou.

V této statistice není uvedeno soudní řízení ze Slovenska a Podkarpatské Rusi.

Zdá se, jakoby zločin urážky Veličenstva zmizel. Také je nápadno, že v seznamu zločinů není uveden ani jeden případ r u š e n í n á b o ž e n s t v í .

Tento zločin také nějak zmizel a přece nebylo nikdy tolik rouhání na schůzích a nebylo tolik posměchu na náboženství křesťanské, jako se děje dnes!

Trestní statistika za rok 1925 pro celou republiku.

Trestní statistika za jmenovaný rok 1925 pro celou republiku jest velmi stručná a n e z a b ý v á se jednotlivými kategoriemi trestných činu.

U okresních soudů bylo hlášeno toho roku 428.730 trestních případů. Z toho bylo:
odsouzeno 183.608 osob,
z toho podmínečně 77.347 osob,
osvobozeno z obžaloby 95.814.

Odvolání bylo podáno 25.208,
odmítnuto bylo 14.685,
vyhověno bylo 8.830 případům.

U sborových soudů první stolice, tedy pro zločiny, bylo hlášeno v celé republice trestních případů:

90.872.

Z toho bylo před porotou 666 případů,
před kmetským soudem 245,
před senátem 16.981,
před samosoudcem 14.292,

osvobozeno bylo 10.149 osob,
odsouzeno 29.678 osob,
podmínečně 10.338 osob.

Tím jest celá trestní statistika za rok 1925 vyčerpána. U soudů první stolice byla polovina obžalovaných osvobozena. Nápadno je, že skorem polovina trestních případů u sborových soudů nebyla během roku 1925 vůbec vyřízena. Taktéž stručná jest trestní statistika za rok **1926** pro celou republiku. —

U okresních soudů hlášeno 452.456 trestních případů.
Osvobozeno bylo 94.683 osob,
Odsouzeno 190.791 osob,
Podmínečně 86.741 osob.

U sborových soudů I. stolice bylo hlášeno 92.049 trestních případů.

Vyřízeno bylo:
před porotou 640 případu,
před kmetským soudem 538,
před senátem 15.713,
před samosoudcem 14.869,
osvobozeno bylo 8.802 osob,
odsouzeno 29.898 osob,
podmínečně 10.737 osob.

Jest znáti neustálé stoupání agendy trestních soudů. Zločinnost tato jest také jakýmsi zrcadlem sociálních bojů všeho obyvatelstva v republice, jako je znáti účinky těchto bojů na úmrtnosti obyvatelstva republiky.

Uvádíme zde pro poučení úmrtnost.

Zemřelo roku 1926 v republice:
nakažlivými nemocemi 9.401 osob,
na souchotiny 25.080,
tuberkulosou střev 3.058,
rakovinou 15.394,
na nervositu 19.064,
chorobou srdce 21.595,
zánětem plic 24.362,
stářím 21.407,
samovraždou 4.028 osob. —

Tato statistika je nad míru poučná. Vidíme z ní, jak malé procento lidí zmírá slabotou stáří.

Klamání soudu.

Všechna judikatura je vysazena nebezpečí klamu. Obžalovaný snaží se soud oklamati.

Úkolem soudce jest proto, aby se oklamati nedal. Zda se tak děje, to je velikou záhadou. Do soudní síně přijde ta lidská bestie. Jest zřejmo, že lidská tato bestie se skrývá

a hledí se očistiti. Je známo, že soudcové jsou zřídka kdy opravdovými katolíky. Duševní rozpoložení příslušníku stavu soudcovského jde asi pravděpodobně po spádech bezvěreckých více než po cestách katolické víry.

Právě tato duševní mentalita soudce má vliv nejvíce při jeho soudcovském rozhodování. Jak jinak pohlíží na obžalovaného soudce katolík a jak jinak soudce bezvěrec.

A přece samotná veřejnost právě v tom, že se zločiny málo trestají, vidí tu vzpruhu ke vzrůstu zločinnosti.

Nyní si musíme uvědomiti, že veliké procento školní mládeže neúčastní se vyučování katolického náboženství ve škole na výslovné přání rodičů, ve skutečnosti ale na základě agitace bezvěreckých učitelů.

Jak budou se plniti soudní síně, až ta generace vyjde ze škol, která neměla vyučování v náboženství katolickém?

Jestliže dnes jsou chodby soudních budov od rána naplněné zástupy lidí k soudu předvolaných, zda potom ty chodby stačí, aby pojmuly zástupy k soudu volaných lidí? —

Největší myslitelé všech dob a národů přemýšleli o původu zla. Skorem všechny truchlohry anglického básníka Shakespeara se touto otázkou zabývají.

Všechny romány ruského spisovatele Dostojewského tuto otázku o původu zla přetřásají a nerozluští ji.

Katolický katechism dává tu jasné a jediné rozumné výklady o původu zla, jelikož prohlašuje, že jediné zlo na světě jest hřích. —

Národní Politika přinesla 6. října 1931 tuto zprávu:

Starý náš zlozvyk — sudičství. A není to zlozvyk jen venkovský, snad selský, jak se o něm od jakživa psávalo a píše už v starých románech našeho Fr. Pravdy nebo Karoliny Světlé, nýbrž leží i v povaze našich lidí velkoměstských, jak jsme to nedávno zde jen s t r u č n ě uváděli. Dnešní případ, vzatý ze sta jiných, jest arci zase jen nejtypičtější ze všech: soud o m e z . V hanácké obci Paclavicích u Zdoumek na Kroměřížsku, dva sedláci, Vyháněl a Kašpařík, soudí se už několik roků o mez mezi poli, která v nejlepším případě má pro bratra cenu 300 Kč či 400 Kč. Od roku 1923 soud stíhal soud, advokáti podávali odvolání a protesty, šlo to od instance k instanci, až celá záležitost došla k nejvyššímu soudu. Ten v těchto dnech rozhodl konečně ve prospěch Vyhánělův — proti rozsudku není již odvolání. Útraty soudního sporu dostoupily však zatím výše 85.000 Kč a musí je hradit Kaspařík. Nemá dnes už ani mez a 85.000 Kč je v pekle. Drahá mez. A kolik je takových v Československu.

Bolševici ve Španělsku.

Počátkem května 1931 opustil král Alfons XIII. a jeho rodina Španělsko na výzvu nově zvoleného parlamentu, který Španělsko prohlásil za svobodnou republiku. Tím padla poslední katolická monarchie v Evropě. Židovsko-německé listy tvrdily, že pádem španělské monarchie je vinen sám Alfons, jelikož neměl schopnosti vládu monarchie zastávati a udržeti. Co je na tom pravdy, je nemožno zjistiti. Tytéž noviny ale potvrdily, že pád španělské monarchie jest dílem Moskvy. Jak dlouho agenti z Moskvy na tom pracovali, není zjištěno. Středisko jejich je patrně ve středisku španělského socialismu

v Barceloně. Hned první ministerstvo španělské sestávalo z veliké části z tak zvaných maranů, to jsou potomci španělských židů, kteří se dali v dřívějších stoletích pokřtíti, ale doma zachovávali přesně až dodnes židovský ritus.

Byl to minist. předseda Zamora, ministr vnitra Maura, ministr spravedlnosti El Rios. Všichni tři jsou původu židovského. Nyní nastoupilo jiné ministerstvo a v jeho čele postaven ministerský předseda a současně ministr války Acana, socialista.

Předseda parlamentu či Cortesů seňor Besteiro, řídil schůze parlamentu po celé noci a zvláště v noci na 14. říjen trvala schůze po celou noc, kde bylo odhlasováno celé tažení proti katolické církvi. Bylo odhlasováno, že jsou ve Španělsku všechna vyznání stejného práva — že seškrtají všechna vydání ze státní pokladny na církev katolickou v době do dvou roků potom bude duchovenstvo katolické ve Španělsku nuceno se o živobytí starati samo.

Veškeré řehole se zrušují. Majetek klášterů propadá státu. Řád Jesuitů bude ze Španělska vypuzen.

Jak vidíme, jde všechno podle vzoru Moskvy. Zda nuncius již opustil Španělsko, noviny ještě nehlásily, ale možno jest, že se tak stalo. Tím byly by všechny nitky mezi Španělskem a Vatikánem zničeny. Jest podivno, že v Římě nevidí a snad nechtí viděti, že je nejstrašlivějším nepřítelem katolické církve mezinárodní židovstvo !!

Dokud v Římě k tomu poznání nedospějí, dotud se budou tyto katastrofy na zničení katolické církve stále opakovati.

Pověst, že je Španělsko zemí katolickou, to jest, že její obyvatelstvo je smýšlením katolické, se ukázala klamnou.

Vždyť hned při prvním převratu bylo vypáleno 50 kostelů a klášterů a tyto budovy byly před zapálením napuštěny benzinem a to vše se odehrávalo veřejně.

Kdyby tedy obyvatelstvo bylo smýšlením katolické, nebyly by se takové hromadné zločiny páchaly a to beztrestně jako v Rusku. Duchovenstvo španělské bylo převratem překvapeno a strachy se ukrývalo.

Zde je znáti ta nedisciplinovanost duchovenstva toho, a mohlo by se snad říci — zbabělost!!

Když by tedy obyvatelstvo španělské bylo smýšlením katolické, bylo by se na výzvu kněží postavilo zlosynům kostely pustošícím jistě na odpor. To se ale nikde nestalo.

Krále Alfonse XIII. zradilo patrně jeho vlastní vojsko (moderní). Zde tedy nasadili moskevští agenti první jejich úsilí, které se jim plně podařilo.

Uvážíme-li, že je ve Španělsku na 5.000 klášterů, dovedeme si představiti, kolik již lupičů na tuto kořist čeká!

Všechny tyto zločiny se odehrávají před celou Evropou veřejně, beztrestně. Ale jaké jednou toho všeho budou konce, o tom státníci nijak nepřemýšlí.

Vláda židovských vrahů v Kremlu jest dílo Německa a toto čeká na okamžik, že pomocí rudé armády pozvedne válku odvety čili Rachekrieg. A pak se odzvoní celému míru versailskému.

Svědci.

„Národní Politika“ přinesla úvahu o množícím se počtu křivých svědectví před soudem. — Úvahu tu uveřejnila 26. listopadu 1930.

Článek odpolední „Národní Politiky“ „Také dokument“ poukázal velmi správně na jistou rozjitřenou ránu v občanském životě. Falešná svědectví už se rozmohla tou měrou, že jsou už jaksi ustáleným zjevem v praxi soudní. Vždyť mnozí pokládají za svou přátelskou nebo zaměstnaneckou povinnost falešně vypovídati ve prospěch žalovaného. Vyšší policejní úředník vyjádřil se před nedávnem k pisateli: Falešná svědectví byla a budou. Ale co je jich nyní a o nichž sám vím ze své úřední činnosti, to je strašlivé. Neklamný to důkaz o úpadku mravnosti a občanského sebevědomí.

O možnosti, ba řekněme přímo o pravděpodobnosti falešných svědectví byl přesvědčen už zákonodárce a učinil k potírání tohoto zločinného zjevu vhodná opatření v zákonech, zejména ovšem v tom směru, aby takovým svědectvím nebyla mařena justice a nalézání čistého práva.

Zákon neváže formálně soudce na svědecké výpovědi, nýbrž ponechává mu plnou volnost, aby volným uvážením ocenil jejich závažnost a hodnověrnost pro svůj právní názor, který vykoná v rozsudku. V obou zákonech o řízení před soudy — v civilním soudním řádě a trestním řádě jsou příslušná ustanovení o tom.

Soudce je povinen veškeré svědectví pečlivě zkoumati, co do jejich věrohodnosti a moci průkazní a volné uvážiti po svědomitém přezkoumání všech svědectví a ovšem i jiných důkazních prostředků, než založí na nich svůj úsudek. Jest to zajisté v první řadě nepředpojatost svědkova, kterou zvlášť zdůrazňuje civilní soudní řád, když ukládá soudci, aby přihlížel k oněm okolnostem, které ji zakládají a podle volného přesvědčení ji ocenil.

Leč i tato opatření, jistě velmi účinná — mohou zklamati a skutečně i klamou, jak ukazuje skutečnost o častých falešných svědectvích. Falešný svědek činí nezřídka dojem zcela příznivý, nelze se tedy diviti, že soudce jeho výpověď pokládá za správnou a na základě této dospívá k vytvoření svého úsudku právního. Jsou ovšem i případy, kdy soudce bez další úvahy a bez zřetele k příslušným ustanovením zákonným, tedy zcela formálně béře tvrzení svědkovo za pravdivé a jej přesvědčující. Podle toho pak nalézá i právo. —

Zákon dále umožňuje soudním stranám přímo klásti otázky, čímž se jim umožňuje, aby podle svých vlastních zkušeností a znalostí donutily svědka „proti“ k osvětlení všech významných podrobností. A ponechá-li soudce stranám plnou svobodu po této stránce, arci s vyloučením všech nepřístojností a nevěcností, usnadní značného osvětlení hodnověrnosti a spolehlivosti svědecké výpovědi.

Falešná svědectví vyskytují se nejčastěji v těch případech, kdy žalující nemá pro sebe svědků, ani jiných důkazních prostředků a tu žalovaný přivede si svědky, kteří falešně svědčí, ba přísahají, leč jest velmi za těžko, ba zhola nemožno, dokázati jim jejich nevěrohodnost či dokonce nepravdivost, ba vědomou lživost. Nejpohodlnějším aktem falešného svědectví bývá, že se svědek „více nepamatuje“ na to či ono, když by tím prospěl odpůrci toho, koho chce chrániti.

Falešné svědectví jest v trestním zákoně kvalifikováno jako zločin podvodu, staloli se před soudem. Jest stanoven na ně přísný trest, v nejtěžším případě i doživotní žalář.

Vzmáhající se zločinnost v současné době je problémem dosti svízelně řešitelným. To platí i o falešných svědeckých výpovědích. Ale lze jim přece čeliti přísným uplatňováním a uskutečňováním zákonných ustanovení, čehož vždy však není.

Dr. K.

Přísaha.

Staří Římané znali heslo: si fecisti nega. Toto heslo platí před soudem dodnes a bude platiti navždy. Heslo to znamená: před soudem zapírej.

Při líčení se jedná obžalovanému, aby dokázal svou nevinu. Zde rozhodují nejen jeho důvody, ale i výpovědi svědků a obhajoba advokáta. Pakliže soudce uzná obžalovaného vinným, vynese případný rozsudek, z kterého jest možno odvolati se k instanci vyšší.

Při každém líčení rozhodují svědci, pakli tu jsou.

Soudce rozhodne, mají-li svědci složiti přísahu.

Na říšské radě německé se jednalo o to, zda se mají přísahy u soudů vůbec zrušiti. Národní Politika měla o významu přísahy 24. dubna 1931 tuto úvahu:

„Přísaha jakožto prostředek ke zjištění práva v soudním sporu je svým původem zbytkem středověkého procesu založeného na víře, že sám Bůh zasahuje do soudního řízení a dává tu najevo, kde je pravda a právo. Ve svém původním významu je přísaha především aktem náboženským, v němž přísahající dovolává se svědectví samého Boha na důkaz, že mluvil nebo bude mluvit pravdu. —

Z toho, že výpověď děje se takto pod autoritou a protekcí samého Boha, vytvořila se zcela logicky víra, že Bůh nemůže dopustit, aby se jeho autority zneužívalo ke křivému svědectví a že nutně křivopřísežníka přísně a v zápětí potrestá. Tento zločin proti samému Bohu je tu velmi těžkým proviněním, neboť už i prostá nepřísežná výpověď svědecká, je-li nepravdivou, odporuje jednomu z hlavních božích přikázání, tlumočených křesťanským desaterem. Je zcela přirozeno, že tak důležitý akt dál a děje se vždy formou co nejslavnostnější a odpovídající jeho významu a obsahu a že velká většina přisahajících vždy k přísaze přistupovala s náležitou vážností.

Tím, že přísaha je svou formou těsně spjata s náboženstvím, se stalo, že válečný a poválečný pokles náboženského cítění zasáhl neblaze i ji. U nás, bohudík, nedospělo se sice tak daleko, jako na př. v Německu, kde mluví se už přímo o „křivopřísežnické nákaze“, ale přece neujde pozornosti účastníků soudních řízení, že mnoho svědků nepojímá přísahu s příslušnou vážností a že v tom, co jejich přísahu a výpověď provází, je zřejmá jakási lehkomyslnost, náznak přemoudřelé povýšenosti nad „překonanou formalitou“. **Toto hledisko je však nejen nesprávné — ale i nebezpečné!**

Od nedbalosti je jen krůček k úmyslu. Kdo lehkomyslně nedbá dnes toho, zda to, co mluví, se skutečně a věrně shoduje s pravdou, zítra bude vědomě a úmyslně lhát. Kam bychom dospěli, kdyby křivý svědek nezůstal výjimkou, dovedeme si lehce představiti. Názor, že přísaha je snad „překonanou formalitou“, jest velmi nesprávný, neboť podsta-

tou soudní přísahy bylo ve všech dobách a je dosud slavnostní ujištění, že přisahající bude mluvit pravdu a tato pravdomluvnost je nejen zákonem božím, ale i příkazem cti a mravnosti každého člověka.

Jestliže se někdo slavnostně a veřejně přísahou zavazuje vydat svědectví o pravdě, znamená to, že si znova před Bohem i lidmi uvědomuje povinnost pravdomluvnosti a chce skutečně té povinnosti svědomitě a úzkostlivě dostát tak, aby mohla býti bezvadně zjištěna pravda a právo a a b y n ě k d o j e h o z l ý m ú m y s l e m n e b o n e s v ě d o m i t o s t í n e u t r p ě l k ř i v d y. Proto křivopřísežník je nejen opovržení hodným lhářem, ale i zločincem a proto také přísaha a přísežná výpověď jsou akty nanejvýše důležitými a vážnými!“

P.

Desatero.

Ve Starém zákoně v druhé knize Mojžíšově ve 20. kapitole čteme, že Mojžíš z hory Sinaj přinesl židům na poušti bloudícím 10 přikázání na dvou deskách vyrytých:

1. V jednoho Boha věřiti budeš.
2. Nevezmeš jména božího nadarmo.
3. Pomni, abys den sváteční světil.
4. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi.
5. Nezabiješ.
6. Nesesmilníš.
7. Nepokradeš.
8. Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému.
9. Nepožádáš manželky bližního svého.
10. Aniž požádáš statků jeho.

Toto desatero zůstalo známé pouze židům, kteří byli toho názoru, že toto desatero zavazuje pouze židy. Staří pohanští národové před Kristem toto desatero neznali. — Jelikož na zeměkouli je přibližně 700 milionů křesťanů, nezná toto desatero asi 1.300 milionů lidí, kteří náboženství Kristovo nevyznávají.

Židé nahradili desatero z Thory čili Starého zákona příkazy fariseů a když se rozutekli po zkáze Jerusalema roku 71 po Kristu do celého světa, odsunuli Thoru a nahradili ji talmudem, který obsahuje předpisy rabínů.

Talmud prohlašuje, že jen žid má lidská práva!

Pakliže přemýšlíme podrobně o obsahu desatera, seznáme, že kdyby celý svět podle něho svědomitě a poctivě žil, že by nebyl ten svět slzavým údolím, ale opravdovým rájem.

Nebylo by zločinců všeho druhu, nebylo by vrahů ani zlodějů, nebo podvodníků, nebylo by křivopřísežníků ani lhářů, nebylo by lumpů neb opilců, nebylo by válek ani vojska, nebylo by advokátů ani soudců a trestnic a žalářů.

Nebylo by nezaměstnaných a žebráků.

Lidé by žili spravedlivě a klidně, plníce své povinnosti práce, a svého povolání.

Toto desatero je proti veškerému sobectví lidské bestie namířeno. Všimněme si jen různých běd lidské společnosti na celém světě. Jaké tu jsou rozdíly mezi boháči a žebráky.

V britské Indii je 60 milionů žebráků, zvaných parias, kteří nemají ani toho nejmenšího osobního majetku.

A vedle nich je v této zemi 300 knížat, zvaných maharadžů, kteří vládnou obrovským majetkem. Tak maharadža z Heiderabadu má ve sklepě za 3.000 milionů franků zlata v prutech a vydržuje si na dvoře svém 400 nejdražších amerických automobilů. Pohled, co to po celém světě obrovského kapitálu v židovských rukou — ale na ten socialisté všech křídel nepoukáží!

Poukážeme jen na nešťastné Rusko, kde ruský národ jest v nebezpečí úplného vyvraždění, pod vládou několika židovských vrahů a lupičů. A celý svět k tomu ke všemu zcela nečinně a lhostejně přihlíží, i když židovští lupiči v Kremlu vládnoucí vraždí tisíce ruských lidí za jediný pouhý den.

Také u nás v československé republice zavedli socialisté-bezvěrci výchovu ve školách bez náboženství křesťanského, ale co bude z této mládeže bez víry, o tom nikdo nepřemýšlí.

Kdyby tedy vládlo lidstvu desatero přikázání, nebylo by třeba ani Svazu národů, nepotřebovali bychom se báti války odvety z Německa a nebylo by na světě tolik bolševicko-židovských vrahů, lupičů a podvodníků.

O hrůzách budoucí války.

Když vypukla světová válka 1. srpna 1911, na kterou se Němci 40 let připravovali, měli Němci sice po ruce 45.000 děl na frontě, ale neužívali ještě otravných plynů a letadel. Tyto strašné zbraně se teprve během války začaly uplatňovati. Technikové se pak postarali, aby výroba otravných plynů a letadel se zdokonalila.

Následkem věrolomnosti státníků velmocí dohody, kteří státníci dali několika židovským lupičům a vrahům carské Rusko na pospas, byla rovnováha sil v Evropě porušena a Němci odešli z fronty domů neoslabeni a neporaženi. Následkem nedokončené světové války první, jsou nyní všechny státy Evropy nuceny vydržovati vojsko pro případ, že by Němci pozvedli válku odvety, na kterou se stále připravují. Světovou válkou militarism nebyl odstraněn, ale vinou mstivosti Německa ještě zesílen.

Lehman Rüssbildt vydal v nakladatelství Laub v Berlíně spis: „Die Revolution des Friedens“. Uvádí v něm následující číslice: Roku 1856 vydaly státy na vojska 1.580 milionů marek ve zlatě, roku 1910 vydaly tytéž státy na vojska 10.000 milionů marek. Ve světové válce bylo spotřebeno každého roku války 250.000 milionů marek. Roku 1931 vydaly státy na celém světě na vojska 120.000 milionů marek a k tomu ještě dalších 20.000 milionů marek na výdaje maskované vojenské tedy před světem ukrývané.

Na celém světě je nyní 7 milionů mužů ve zbrani, z toho připadá na Evropu téměř 3.700.000 mužů.

Kdyby se vyzbrojily zálohy, bylo by možno do boje vyslati 50 milionů mužů.

Jeden vojín aktivního vojska přijde v severní Americe na 7.970 marek ročně, v Německu 6.270 marek, v Anglii 5.945, v sovětském Rusku na 4.235 marek, ve Francii na 4.175 marek, v Italii na 1.540 marek.

Světové armády mají po ruce válečných letadel 19.700; tanků 6.200. 42.300 děl různých velikostí, 4.800 velikých děl lodních, 256.000 strojních pušek, 115 dreaghnoutů na moři, 2.051 pancéřových křižníků.

Tato statistika není ale úplná.

Redaktor Švýcar. listu „National Zeitung" v Basileji, Ludvík Bauer, vydal nyní spis v nakladatelství Rohwolt v Berlíně: „Morgen wieder Krieg, Untersuchung der Gegenwart, Blick in die Zukunft! — Zítra opět válka, zkoumání přítomnosti, pohled do budoucnosti."
— —

Bauer tvrdí, že Německo se spoléhá v případě, kdyby se vrhlo do války odvety nejen na sovětské Rusko, ale i na Italii a dále spoléhá na neutralitu nejen Anglie, ale i severní Ameriky.

Meziparlamentní Unie vydala v nakladatelství Orell Füssli v Curychu spis: Wie würde ein neuer Krieg aussehen.

Spis tento vypočítává pak různé pumy, které se na letadla vezmou pro útok na hlavní města a obchodní střediska napadeného státu. Zápalné pumy, pojmenované tam elektronbrandbomben, naplněny jsou hořlavou látkou, zvanou termit. Je to asi totéž, co bylo známo i Turkům, tak zv. řecký oheň, který nelze uhasiti vodou. Jiné pumy jsou brisanzbomben, mající váhu 1 metr. centu, jež naplněny jsou ekrasitem. Pak jsou pumy, naplněné otravnými plyny, na př. fosgenem. Všecky tyto pumy by se házely na města s letadel. Za několik okamžiku bylo by napadené město v jednom ohni, bylo by z něho rumiště, a všecko jeho obyvatelstvo by bylo otráveno.

Jest nesporné, že to vše by bylo možno ve skutečnosti provésti. Kolik letadel by k takovému útoku bylo třeba vyslati, spis neuvádí, pouze tvrdí, že by bylo třeba k tomu armády letadel, na nichž by bylo naloženo množství pum, které stačí na úplné zničení velkého města. To vše jest nyní známo a není pochybnosti, že o tom všem mají dokonalé znalosti všechny armády a jejich velitelé.

Jde tu jen o otázku, kdo by byl schopen takovou válku začíti a s jakým úmyslem.

I kdyby se útočníku podařilo za krátkou dobu donutiti napadeného souseda k podepsání míru, jest přece otázka, zda by ostatní svět toho útočníka, i když by byl vítězem, nechal jen tak bez trestu a nesúčtoval s ním zločiny, které spáchal na přepadeném státu.

Máme nyní velkou krvavou válku o Mandžursko, v níž se právě využitkují všechny technické prostředky, hlavně tedy letadla. Jest jisto, že u japonské armády budou všelijací cizí vojenští pozorovatelé, sledující způsob toho válčení. Ale v Mandžurii nejsou veliká města a proto nejde o nějaký útok na taková střediska, nýbrž bojuje se tu o vládu nad drahami. Dosud přišly z dálného toho bojiště zprávy o samých vítězstvích japonského vojska, které jich dobývá pomocí letadel. Čínské vojsko jest nedostatečně vyzbrojeno a dostává zbraně, snad z Německa. Všechny ty hrůzy budoucí války možno tedy sledovati nyní na mandžurském bojišti.

Spisy, o těchto hrůzách jednající, mají na zřeteli taková města, jako je Paříž nebo Londýn. Není o tom pochybnosti, že by se tyto hrůzy odehrávati mohly, jest však veliká otázka, jak by se napadený bránil a zda je vůbec nemožno útok zmařiti. O tom musí vojenští znalci důkladně uvažovati. —

Finanční kontrola Svazu národů nad Maďarskem.

Maďarská vláda podala si žádost k Svazu národů o poskytnutí půjčky pro zajištění stabilisace maďarské valuty a odvrácení nebezpečí inflace. Svaz národů vyslal finanční komisi do Budapešti, která nyní vydala dobrozdání o finančním a hospodářském stavu Maďarska, kteréžto dobrozdání bude předloženo Svazu národů a teprve po prozkoumání toho dobrozdání rozhodne Svaz národů, zda se má Maďarsku dožadovaný úvěr poskytnouti.

Finanční kontrola usnesla se doporučiti vládě maďarské, aby pro budoucí státní rozpočty určila státní výdaj Maďarska na roční obnos 830 milionů pengö,[2] kterýžto obnos se nemá překročiti. Dluhy Maďarska do ciziny byly spočteny finanční komisí na 4.091 milionů pengö, z toho jest 2.604 milionů úvěru dlouhodobého a 1.490 milionů pengö úvěru krátkodobého.

Koncem roku 1930 čítalo Maďarsko na rozloze 92.916 čtverečních kilometrů obyvatel 8,666.538.

Roku 1920 bylo zjištěno v Maďarsku podle mateřské řeči:

Maďarů	7.145.053 osob
Němců	551.211 osob
Slováků	141.882 osob
Rumunů	23.760 osob
Chorvatů	36.858 osob
Srbů	17.131 osob

Podle vyznání bylo napočteno:

katolíků	5.096.729
řecko-katolíků	175.247
helvitů	1,670.144
luteránů	497.102
pravoslavných	50.990
židů	473.310

Toto rozvrstvení obyvatelstva Maďarska podle národnosti a vyznání se od té doby asi valně nezměnilo. Bylo by zajímavo zjistiti, kolik je dodnes v Maďarsku Slováků. Roku 1931 mělo Maďarsko následující státní výdaje:

říšský správce	1,125.000 pengö
říšská rada	5.306.000 pengö

[2] Starší jednotka maďarské měny, platná od r. 1927 do r. 1946, kdy byla totálně znehodnocena inflací; pozn. editora.

státní dluh	92,716.000 pengö
reparace	8,689.000 pengö
správní soud	1.143.000 pengö
předsed. ministerstva	5,440.000 pengö
ministerstvo zahraničí	11.594.000 pengö
ministerstvo vnitra	123.817.000 pengö
ministerstvo financí	154,975.000 pengö
ministerstvo obchodu	33,435.000 pengö
minister. zemědělství	36.606.000 pengö
minist. soc. péče	72,365.000 pengö
ministerstvo školství	142.635.000 pengö
minister. spravedlnosti	58.710.000 pengö
minist. nár. obrany	145.375.000 pengö
Celkem	895.689.000 pengö

Podle toho má říšský správce Horthy o 1 milion Kč naší valuty více než president Masaryk.

Jest známo, že výdaje na aktivní vojsko maďarské jsou větší, než se ve státním rozpočtu veřejně udávají.

Počet maďarských žandárů je nad obyčejně značný.

Naše republika nemá s Maďarskem dosud obchodní smlouvy. Zda vůbec do Maďarska nějaké zboží vyvážíme, o tom nemáme výkazů. Ale mouka a vepři z Maďarska k nám se nerušeně dovážejí. Kolik vláda maďarská vydá na zahraniční propagandu proti míru versailskému a trianonskému, to do veřejnosti nepronikne. Maďaři vedou proti nám celní a obchodní válku. Z naší republiky nesmí nic do Maďarska. Když nemohou proti nám strojními puškami, jdou proti nám hraničními žandáry.

O nacionalismu neboli lásce k vlasti.

Latinské slovo nacionalism značí podstatně lásku k vlasti a svému národu. Tato ctnost byla známá již starým pohanským národům, hlavně starým Římanům, kteří hrdě se hlásili ke svému národu výrokem: civis romanus sum; jsem římským občanem. Zvláště malým národům je toto sebevědomí národní velmi potřebné.

Že Rusové neznali lásky k vlasti, proto upadli do jha vlády židovských vrahů a lupičů.

Nacionalism n e s m í však vyvrcholiti v nějakou vášeň, neznající míry, kterýžto nacionální fanatism jest zvláště u Němců všeobecným a proto všem sousedům Německa tak nebezpečným.

Prodchnuti tímto nacionalismem, hlásali Němci, že Německo jest pro ně příliš těsné a proto podnikli 1. srpna 1914 útok na Francii a na Rusko současně. Němci hlásali, že jsou národem panovníků Herrenvolk a že ostatní národové mají Němcům sloužiti.

Tento fanatický nacionalism hlásají Němcům jeho různí filosofové, jako Hegel a hlavně Bedřich Nitsche ve spisech, které sepsal: —

„Also sprach Zarathustra“.

„Der Wille zur Macht“.

„Jenseits von Gut und Böse“.

Tyto spisy hltá stále vysokoškolská mládež Německa.

Herman Hesse, bývalý důstojník německý, vydal román: Partenau, v kterém líčí, že německé armády napadnou Polsko a Československou republiku, obsadí obě země a vystěhují český národ na Sibiř.

Němci pak osídlí Československou republiku a Polsko německými nastěhovalci.

Hans Grimm vydal v nakladatelství Albert Langen spis: „Der Schriftsteller und seine Zeit“, ve kterém spise radí Němcům, aby přebytek obyvatel Německa se usazoval v zámořských zemích a na východě Pruska, které je takřka liduprázdné.

Největším pak nebezpečím v poslední době stal se Adolf Hitler, povoláním lakýrník, který se stal hlasatelem nacionalismu německého. Hitler vydává v Mnichově denní list „Völkischer Beobachter“. Dále vychází v Berlíně „Das deutsche Tagesblatt völkisches Organ“, pak je tu „Germanen Bibel“ von W. Schwanwer. Bund für deutsche Kirche v Berlíně vydává časopis „Die Deutschkirche“. Konečně je tu též spousta spisů německo-nacionálních, jako na př. „Rassenkunde des deutschen Volkes“ von Hans Günther.

Jméno Hitlerovo čteme dnes v německých novinách mnohem častěji než jméno kdysi všemocného německého státníka Bismarka. Není o tom sporu, že Hitler je dnes důležitější osoba, než byl svého času sám Bismark. V posledních volbách do říšské rady německé 14. září 1930 konané bylo zvoleno 107 poslanců národních socialistů, armáda to Hitlerova se samotným vůdcem. —

O Hitlerovi se tvrdí, že utvoří z Německa novou velmoc, tak zvanou třetí monarchii; koluje o něm již po celém Německu četná literatura. První spis jest: Weigand von Miltenberg. Sendung und Tod Mitlers, Adolf Hitler, Wilhelm III. Verlag Ernst Rohwolt, Berlin.

Otto Strasser a Rosenberg jsou hlavními pomahači Hitlerovi. Miltenberg tvrdí, že Hitler touží po diktatuře a že se chce vyšinouti na Viléma III.

Druhý spis o Hitlerovi má název: Die grosse Trommel, Leben, Kampf und Traumallen Ad. Hitlers. Berlin. Deutsch. — Deutschschweizerische Verlagsanstalt. — V tomto spise jest Hitler velmi přesně vylíčen a celá jeho osobnost. Hitler opovrhuje těmi masami lidu, které za ním běhají. On šálí lid a klame jej svými řečmi — krátce je to muž, který je pro celé Německo největším nebezpečím a on může celé Německo zničiti.

Další spis je: Czech-Jachberg. Hitler eine deutsche Bewegung. Verlag Gerhard Stalling. Oldenburg. Spis ten vychvaluje Hitlera do nebes. „Pryč s mírem versaillským!“ — je hlavní heslo Hitlerovo.

Dokonce koluje o Hitlerovi jakási školní čítanka: Volksbuch vom Hitler von Schott. Verlag Franz Eher. München. Zde jest Hitler vychválen daleko nad Bismarka. Poslední spis proti Hitlerovi jest Kurt Caro und Walter Oehne, Kommt das dritte Reich. Verlag

Ernst Rohwolt, Berlin. — V něm jest Hitler vylíčen dle pravdy a skutečnosti. Oba autoři tvrdí, že vinu toho, kdo přispěli k slávě Hitlerově, má vlastně celý německý národ.

Hitler jest vůdcem tak zvaného hnutí národního socialismu v Německu. Jeho program je velkoněmecký, k utvoření Veliké Germanie, to jest spojení všech Němců v jeden státní celek. Je zřejmo, že kdyby se tato Veliká Germanie utvořila, že by tím nadobro zmizela československá republika a s ní i český národ by byl v dohledné době nadobro vyhlazen. Hitler proto hlásá, že nejdříve musí bytí odstraněn pro Německo versaillský mír a všecky jeho důsledky, jako placení reparací, které má Německo neprodleně zastaviti. Žádá tak zvaný starogermánský kult, to jest odstranění katolické církve a nastolení starogermánského kultu Votana.

Nesmíme zapomenouti, že stoupence strany Hitlerovy volilo při poslední volbě do říšské rady německé 13 milionů německých voličů.

Hitler žádá také odstranění židů z Německa. Jak by to chtěl provésti, to bude ovšem v jeho programu blíže vysvětleno, židovský tisk sice nabádá německé židy, aby potírali hnutí Hitlerovo, ale veliké listy německé, které jsou v rukou židovských nakladatelů, jsou však velmi opatrné a málo kdy se staví Hitlerovi na odpor.

Hnutí Hitlerovo zachvátilo celé Německo a je největším nebezpečím takřka pro celou Evropu, jelikož rozdmychuje v německém obyvatelstvu nezkrocenou touhu po odvetné válce. Ale o tom všem se nejen v Anglii, ale i ve Francii a v Československé republice velmi málo uvažuje. A přece jest nutno stále sledovati tohoto nepřítele, který jest schopen nás zničiti. —

Hitler obývá v Mnichově veliký palác, známý pod jménem „Das braune Haus“.

Jeho pobočníkem jest generál Litzmann, známý z ruské fronty, a několik šlechticů.

Hitler se hlásí dokonce na úřad presidenta republiky Německa.

Kdyby Hitlerova strana strhla na sebe vládu nad Německem, znamenalo by to nejvyšší nebezpečí války odvety.

Německé duchovenstvo v Čsl. republice.

„Národní Politika“ přinesla 23. února 1932 zprávu s nadpisem: Němci a arcibiskup Dr. Kašpar. V této zprávě oznamuje list, že při svém zájezdu do Chebu arcibiskup Dr. Kašpar povolil shromážděnému německému duchovenstvu na důkaz své blahovůle k němu reaktivisaci Dr. Píchou suspendované stavovské organisace německého kleru: Priesterverein der deutschen katholischen Geistlichen in der Prager Erzdioecese.

Mimo toho ale má německé duchovenstvo ještě Reichsverband des deutschen katholischen Klerus in der Czechoslowakischen Republik. Naproti tomu má duchovenstvo české jedinou jednotu duchovenstva v olomoucké arcidiecesi.

K suspensi jmenované jednoty německého kleru pro pražskou diecési došlo na rozkaz nuncia, když tato jednota v Deutsche Presse vystoupila proti nunciovi.

Příčinu k těmto sporům zavdala resignace arcibiskupa Dra Kordače, kterou resignaci německé duchovenstvo prohlašovalo jako vynucenou a proto neplatnou, což bylo

proti přání samotného papeže. Německé duchovenstvo se postavilo za arcibiskupa Dra Kordače a projevovalo mu ostentativně nezvyklou lásku.

Dokonce mnichovský měsíčník „Hochland“ napsal v říjnovém sešitu 1931 delší úvahu o Dru Kordačovi, ve které byl výrok: ein Angriff auf Kordač ist ein Angriff auf die Deutschen.[3]

Výrok ten je přece nesmyslem. Proč se německé duchovenstvo pro resignaci Dra Kordače tak bouřilo, vysvětloval nejvíce list německých katolíků „Deutsche Presse“, jehož hlavním pánem je senátor Dr. Hilgenreiner, říšský Němec.

Poněvadž způsob psaní listu „Deutsche Presse“ proti nunciovi byl krajně nepřátelský, přikročil Dr. Pícha jako kapitulní vikář na popud nuncia k církevním trestům, které uvalil na jmenovaný list, jeho ředitele katechetu Magerle a jmenovanou jednotu. —

Na senátora Dra Hilgenreinera nedošlo, ačkoliv by byl toho trestu zasluhoval první. —

Nový arcibiskup Dr. Kašpar zahladil tedy tyto církevní tresty proti německému kleru vydané v aféře resignace Dr. Kordače. Zda si za tuto blahovůli k německému kleru získá Dr. Kašpar vděku německého duchovenstva, to je otázkou!

Německý klerus v naší republice jest odchovancem školy Ambrože Opitze.

V čem tato škola pozůstává, o tom podrobně jedná dílo: Oesterreichs Bedränger die los vom Rom Bewegung, které vyšlo v Praze roku 1903. Dílo to sepsal a vydal český kněz Rudolf Vrba.

Když dílo to vyšlo, uveřejnil Dr. Hilgenreiner dne 16. října 1903 v Oesterreichische Volkszeitung, orgánu to Opitze, článek nadepsaný: Die Leituieritzer Dioecese in Beleuchtun eines czechischen Priesters — česky: Litoměřická diecése v osvětlení českého kněze. Dr. Hilgenreiner se v tom článku ptal, zda tu není nikoho, kdo by tomu českému knězi ukázal, že není dovoleno činiti neoprávněné výtky litoměřické konsistoři.

Volání Dra Hilgenreinera nebylo marné! Přípisem ze dne 20. října 1903 číslo 9.740 byl kněz Rudolf Vrba předvolán na 4. listopad 1903 do Litoměřic před církevní soud zodpovídati se pro urážku církevních představených ve spise Oesterreichs Bedränger“. —

Smýšlení německého kleru v naší republice, pěstěné četbou „Deutsche Presse“ se ještě více přiostřilo k německému nacionalismu než bylo možno za starého Rakouska. —

To právě dokázal odboj jeho proti nunciovi. Německému duchovenstvu naší republiky je přední Veliká Germanie a potom teprve přijde na řadu katolická církev. —

Je v Německu hlad?

Německo-židovské noviny mají nyní velmi často zprávy z Německa, ve kterých se tvrdí, že je v Německu hlad. Zvláště z některých průmyslových krajin se oznamuje, že obyvatelstvo tu trpí hladem. Ukazuje se na sklářské okresy v Durynsku, kde továrníci ruší pece, poněvadž skleněné zboží nejde na odbyt od té chvíle, kdy Anglie zavedla veliké clo na skleněné zboží z Německa.

---

[3] Útok na Kordače byl současně útokem na Němce; pozn. editora.

Je sice možno, že obyvatelstvo takových průmyslových okresů strádá, kde průmysl nepracuje a obmezuje výrobu. Také je známo, že ty podpory v nezaměstnanosti v Německu se nerozdělují jen tak ledabyle jako se to děje u nás. Máme však zato, že všechny takové zprávy o hladu v Německu jsou přehnané a že se vysílají do světa za jistým účelem dělati náladu pro Německo, aby svět věřil, že Německo je zbídačené a proto že nemůže platit ty reparace a ostatní dluhy, které za několik let nahromadilo. Dokonce se německé noviny vychloubají, že je Německo vlastně pánem situace, že je ein mächtiger Schuldner, tedy „mocný dlužník“!

To je velmi pochopitelné, že Německo se dokonce i chlubí, že dovedlo napálit lidi a nahromadit 20.000 milionů marek státního dluhu a 28.000 milionů marek soukromých dluhů obchodních.

Nyní mohou věřitelé Německa čekati, až se Německu zlíbí tyto dluhy spláceti. Německo si v tom vede zrovna tak, jako s placením reparací. Mír versailský uložil Německu zaplatit odškodné 132.000 milionů marek, ale kolik Německo z toho zaplatilo, toho se nedopočítají ani v Paříži, ani v Londýně.

Německo si krátce a dobře tropí z celého světa jen šašky a posmívá se těm, kteří mu půjčili peníze, aby mohlo dále strojiti úklady celému světu.

Od ukončení světové války to v Německu neustále vře a nikdo neví, jak se poměry v Německu vyvinou.

Tyto vnitřní nepokoje jsou nastrojené od několika skupin. — Jsou tu vysokoškolští proletáři, absolventi universit bez místa. Vůdcové těchto proletářů-inteligentů zaplavují Německo nejrůznějšími spisy, ve kterých vykládají plány do budoucna. Profesor Hans Freyer vydal spis: „Revolution von Rechts“, nakladatel Eugen Dierderich, Jena. Ve spise tom se navrhuje absolutní moc pro samotný národ. Z něho je slovo „das Volk“ více než slovo Jeho Veličenstvo. — Freyer hlásá revoluci z práva proti velkoprůmyslníkům. Dále vyšel spis s názvem „Wir suchen Deutschland“, který obsahuje debaty profesorů Gerharta Schulze, Otto Strassera, majora Buchdruckera a Herberta Blanka. Nakladatelství Grethlein, Zürich. Pak je tu spis Adolf Hitler, Wilhelm III., napsal Weigand von Miltenberg, nakladatelství Ernst Rohwolt, Berlín.

Hnutí Hitlerovců jest důkladně vysvětleno ve spise „Kommt das dritte Reich?“ Spis napsali Walter Oehme a Kurt Caros, Profesor Alfred Döblin vydal spis: „Wissen und Verändern“, nakladatel S. Fischer, B e r l í n , v něm vysvětluje nebezpečné hnutí proletářské inteligence.

Zprávy o hladu v Německu nutno čísti s patřičnou nedůvěrou. V naší republice nejsou poměry nijak utěšenější, jenže naše noviny nevytrubují do světa tu naši bídu, jak to dovedou noviny německé.

Válka rusko-japonská.

Japonsko vyhlásilo 23. srpna 1914 Německu válku, přidalo se tedy hned s počátku světové války k velmocím dohody, ačkoliv nemohlo tehdy ještě poznati, zda Německo podlehne nebo zvítězí.

Po celou dobu světové války ale nebylo na frontě nikde ani jediného vojáka Japonce. Patrně se Anglie i Francie styděly postaviti na frontu žluté skrčence z Japonska. Taktéž mohlo Japonsko hravě udržeti frontu Ruska a zabrániti tak zániku carství. Ale i tu je zřejmé, že car Mikuláš II. se styděl žádati o pomoc žluté pidimužíky z Japonska.

Po dobu světové války Japonsko úžasně bohatlo a stalo se velmocí prvního řádu.

Japonsko sestává z následujících částí:

vnitřní Japonsko	382.415 čtver. kilometrů
ostrov Formosa	35.997 čtver. kilometrů
jižní Sachalin	34.069 čtver. kilometrů
Kwantung	3.374 čtver. kilometrů
Korea	217.826 čtver. kilometrů
úhrnem	673.681 čtver. kilometrů

Koncem roku 1930 bylo v Japonsku obyvatel 89.516.000.

Roku 1929 byl přebytek narozených v počtu 815.798.

Státní výdaje roku 1930 byly 1.223 milionů Yenů, jeden Yen jest 16 Kč.

Státní dluh vnitřní 4.512, zahraniční pak 1.446 milionů Yenů.

Zahraniční obchod roku 1928 byl:

vývoz: 1.971 — dovoz: 2.196 milionů Yenů. Jest tedy nepatrně pasivní. Japonsko má obchodních lodí na moři 18.879. Obstarává všechnu navigaci v Tichém oceánu.

Denních novin se v Japonsku tiskne 1.093. Aktivní armáda Japonska čítá 15.340 důstojníků. 195.540 mužů. Roční kontingent nováčků 120.000 mužů. Vojenská povinnost počíná 17 rokem.

Válečné loďstvo japonské čítá 250 bitevních jednotek. Je na nich 6.981 důstojníků a 76.712 mariňáků.

Japonsko má nejméně 4 miliony mužů ve zbrani vycvičených. Japonskou armádu vycvičili před 30 lety Prušáci. Proto Japonci jednají přesně podle strategie od Prušáků naučené.

Generál Clausewitz, autor díla „Vom Kriege“, učí v tomto díle, že útočník chce-li zvítěziti, musí svou oběť přepadnouti náhle a nepředvídaně. Podle této nauky řídili se Němci 1. srpna 1914 a přepadli Belgii. Podle toho jednalo Japonsko a vyrukovalo počátkem října 1931 do Mandžurie a v krátké době skorem bez krveprolití Mandžursko celé obsadilo.

Mandžursko sestává z těchto zemí:

Ho-lung-kiang	525.500 čtver. kilometrů
Kirin	272.000 čtver. kilometrů
Mukden	141.800 čtver. kilometrů
úhrnem	944.300 čtver. kilometrů

Na tomto prostoru je 30 milionů Číňanů, kteří se nastěhovali do Mandžurska v posledních 20 letech z jižní Číny.

Není tu proto místa pro nastěhovalce z Japonska. Japonci obsadili všechna důležitá místa Mandžurska vojskem, jako Mukden, Stisikar, především ale Charbin.

Nyní staví dráhu z Mukdenu do Koreje. Dráha ta je strategická. Japonsko je naprostým pánem Mandžurska a kořist tu nevydá z ruky. Aby se Čína nepokoušela Mandžursko vyrvati, podniklo Japonsko současně útok na Shanghai.

Komedii se samostatným Mandžurskem sehrálo Japonsko dne 18. února 1932, kdy v Mukdenu byl dosazen za vladaře mandžurského císař Pi Yi. Byla v paláci veliká hostina, které předsedal velicí generál japonský Shigeru-Honjo. Vedle něho seděl čínský generál Ma-Tschan, který byl poražen u Stisikaru.

Útok na Shanghai byl Japonským námořnictvem zahájen 28. ledna 1932. Po několikatýdenním z á p o l e n í obsadili Japonci pásmo podél řeky Jank-tse směrem k Nankingu. Obsazení toho města je pevným cílem Japonska jako ovládání Číny vůbec.

Roku 1911 byla v Pekingu vyvražděna císařská rodina mandžurská a Čína vyhlášena republikou, jejíž předsedou byl zločinec Sunjatsen, který si z Londýna přivedl do Pekingu jako družku života jakousi Židovku, která pak vládla Číně.

Vnitřní Čína skládá se z 22 provincií od sebe úplně samostatných. Má rozlohu téměř 6,242.300 čtver. kilometrů a tvrdí se, že nyní čítá 175 milionů obyvatel.

Ústřední vlády nad Čínou není. Vláda v Nankingu má moc jen na blízké okolí.

K Číně patřilo Mongolsko v rozloze čtverečních kilometrů 2,787.000, které je nyní obsazeno rudokvardějci.

Tibet v rozloze 2.109.000 čtv. km. Zem tuto prý hodlá obsaditi Anglie. Japonci — jsouce nadchnuti vlasteneckým fanatismem neštítí se nijakých obětí pro vlast.

Obsazením Mandžurska stali se Japonci bezprostředními sousedy sovětského Ruska. A tu se vyskytnula v novinách otázka, zda má Japonsko zálusk na Vladivostok a na celou východní Sibiř až k Bajkalu a bylo na to odpověděno, že Japonsko zálusk má.

Jedná se tu o tato území:

gubernie zabajkalská	617.216 čtver. km
gubernie amurská	400.919 čtver. km
Kamčatka	1,301.278 čtver. km
Vladivostok	690.198 čtver. km
sev. Sachalin	37.988 čtver. km
úhrnem	3.047.589 čtver. km

Ztrávilo by Japonsko toto obrovské území?

Bavorský generál von Mierka rozepsal se dne 3. března v „Münchener Neueste Nachrichten“ o tom, zda by Japonsko se odvážilo útoku na Vladivostok a tvrdí, že rudokvardějci jsou neschopni postaviti se Japoncům na odpor.

V Moskvě zajisté uvažují o tom, zda Japonci zamíří z Charbinu na Vladivostok.

Z Berlína koncem března přišla zpráva do novin, že byl narychlo povolán do Moskvy profesor Dr. Sonndeck, aby léčil Stalina. Dr. Sonndeck léčí choromyslné.

Zdá se tedy, že židovští lupiči a vrahové Rusku vládnoucí, propadávají šílenství, podle příkladu Lenina.

Japonsko jest státem pohanským.

Schintoistických templů je v Japonsku 49.516, při nich 14.912 kněží, budhistických templů je 71.341 a kněží při nich 54.495.

Kostelů křesťanských je v Japonsku asi 1.595 a kněží při nich 2.348.

V Tokiu musí přece znáti smlouvu rusko-německou v Rapallu podepsanou, ve které smlouvě jest Německo vázáno přispěti Rusku na pomoc. Dodrželo by Německo slovo??

Zahraniční obchod Čsl. republiky roku 1931 podle jednotlivých zemí.

Soupis zahraničního obchodu naší republiky za rok 1931 do celého světa vykazuje následující číslice v milionech Kč:

	dovoz	vývoz
Argentina	102.6	88.6
Australie	67.3	16.1
Belgie	176.3	224.0
Brazílie	53.7	50.7
Brémy	34.5	11.0
britská Indie	206.9	133.5
jižní Afrika	339.0	109.6
Bulharsko	102.4	82.5
Čína	15.5	82.9
Dánsko	391.0	305.9
Egypt	107.3	82.1
Francie	452.0	460.4
Hamburk	114.5	45.1
Italie	342.3	335.9
Jugoslavie	334.4	831.0
Maďarsko	131.2	289.2
Německo	330.2	203.9
Holandsko	236.4	423.8
Norsko	25.0	111.0
Polsko	619.0	376.0
Rakousko	846.9	179.5
Rumunsko	566.0	310.0
Řecko	75.9	82.4
sev. Amerika	483.0	804.6
Rusko	277.8	485.0
Španělsko	76.7	66.5
Švédsko	216.8	305.4

Švýcarsko	353.7	467.8
Terst	82.6	105.6
Turecko	106.3	120.0
Anglie	426.4	135.5
ostatní země	365.0	668.0

Tím je všechen obchodní styk naší republiky do celého světa vyčerpán. Pod rubrikou dovoz je naznačeno, mnoho-li jsme ze jmenovaného státu nakoupili a pod rubrikou vývoz je naznačeno, mnoho-li jsme do jmenovaného státu prodali.

Ze soupisu toho jde najevo, že obchod náš byl pasivní, to jest, že jsme více nakupovali než prodali s Německem o 1.262 milionu Kč, s Argentinou o 14, s Australií o 51, s Brémy o 343, s Bulharskem o 19, s Egyptem o 25, s Hamburkem o 693, s Rumunskem o 225, se Španěly o 10 milionů Kč. Zaplatili jsme roku 1931 do Německa o 1.262 milionu Kč více, než jsme z Německa sami stržili. To jest velmi nebezpečná hospodářská závislost naší republiky od Německa.

Celkem byl zahraniční obchod naší republiky toho roku aktivní, to jest stržili jsme z ciziny více peněz, než jsme sami do ciziny za odebrané zboží zaplatili. Celkový dovoz byl 11.789, vývoz pak 13.140 milionu Kč.

Je tedy aktivum toho obchodu čili přebytek 1.350 milionu Kč.

Dokud bude míti naše republika aktivní obchod zahraniční, dotud zůstane také valuta české koruny pevná.

Hůře by bylo s námi, kdyby se náš zahraniční obchod stal pasivním.

Vývoz zboží z Čsl. republiky.

Když státníci velmocí dohody uznali při vyjednávání míru versailského samostatnost československého státu, byli patrně toho názoru, že se český národ musí o život toho státu starati sám a dokázati světu, že je skutečně života schopen. — Dosud se tak stalo, že jsme ještě neohlásili státní všeobecný bankrot, nýbrž že udržujeme sociální a hospodářský život naší republiky v chodu, což nejlépe dokazujeme vývozem z naší republiky za hranice.

Soupis toho vývozu je následující v milionech Kč:

	roku 1930	1931
bavlna, příze a zboží	2411	1578
vlněná příze a zboží	1673	1139
železo a zboží žel.	1892	1329
sklo	1154	974
kůže a kožené zboží	1148	1227
cukr	827	542
uhlí	771	642

obilí, slad	679	424
hedvábí	673	574
konfekční zboží	586	437
len, konopí, juta	548	424
dříví	503	307
stroje	472	333
papír	468	396
hliněné zboží	439	320
obecné kovy	428	308
výrobky živočišné	306	239
dřevěné zboží	274	203
ovoce, zelenina	232	190
nerosty	224	149

Naše celková tržba z vývozu zboží do ciziny byla roku 1928 21.227 milionů Kč, je tudíž přebytek 2.034 milionů Kč. V roce 1929 byla tržba z vývozu zboží 20.415 mil. Kč přebytek 497 milionů Kč. V r. 1930 17.494 mil. Kč, přebytek 1.768 milionů Kč. V r. 1931 13.140 mil. Kč, přebytek 1.351 mil. Kč. Ze soupisu toho vidíme, že vývoz zboží z naší republiky do ciziny stále klesá. —

Textilního zboží jsme na příklad roku 1928 prodali za hranice za 3.022 milionů Kč. Srovnejme nyní číslici tu s vývozem z roku 1931. Tu vidíme okamžitě, že textilní průmysl v naší republice je v katastrofálním úpadku a že je obmezen takřka jen na domácí odběr.

Vlněné příze a zboží bylo roku 1928 vyvezeno za 2.185 milionů Kč. Srovnejme s tím vývoz z roku 1931.

Skla jsme prodali roku 1928 za hranice za 1.269 milionů Kč. Cukru jsme prodali roku 1928 za 1.699 milionů Kč.

Následky toho na naše cukrovarnictví jsou všeobecně známě. Dostavují se následky ohromných celních sazeb, které se zavádí nyní na celém světě i v samotné Anglii. —

Jaké budou z toho dále následky pro průmysl naší republiky, je těžko předvídati. Dříví se roku 1928 prodalo za hranice za 866 milionů Kč. Následkem ruského dumpingu ustane vývoz dříví z naší republiky nadobro. —

Ztráty kapitálového majetku v Čsl. republice za rok 1931.

Kapitálový majetek má tu výhodu, že jeho majitel si majetek ten může zastrčičiti do šuplete psacího stolku a nikdo neví, jaké bohatství v šupleti tom jest ukryté.

Kapitálový majetek jest dvojího druhu. První druh jsou dluhopisy státu, zemí a obcí. To jsou tak zvané ukládací hodnoty, na které si bursiáni tak netroufají a proto se

s nimi na burse netropí zločinné hry. Zato druhý druh jsou akcie, s kterými bursiáni provádí zločinné hry, na které hry dosud není nikde ustanoven trestní paragraf.

Koncem roku 1931 měla naše republika 37.500 milionů Kč státního dluhu. K tomu se přidružuje dluh obcí 11.000 milionů dluhů. Úroky ze státního dluhu a splátky na umoření vyžadují ročně přes 2000 milionů Kč. —

Abychom seznali, kterak se mění ceny papírových hodnot na burse, uvedeme zde záznam s následujícím datumem:

	31. prosin. 1930	14. ledna 1932
4½ premiová	101.75	98.85
6% konversní	101.40	96.10
6% moučná	100.80	93.50
6% konsolidační	100.90	94.10
6% čtvrtá státní	83.50	93.40
5½ čtvrtá státní	99.10	87.25
česká průmyslová	470.—	398.—
Schöller	790.—	620.—
agrární banka	509.—	500.—
Králocement	1480.—	1258.—
Českomoravská	3800.—	2175.—
Škoda	1144.—	479.—

Akcie Škodových závodů se roku 1929 prodávaly na burse za 1.700 Kč jeden kus. Kdo si tehdy koupil 100 Škodovek, zaplatil za ně 170.000 Kč a nyní má v ruce za tyto akcie pouze 48.000 Kč. Kolik lidí se těmito Škodovkami ožebračilo, to ani do veřejnosti nepřijde.

Na základě těchto záznamů na burse odhadují znalci ztráty kapitálového jmění a majetku v Československé republice za rok 1931 na 5.000 milionů Kč.

Tato ztráta zasahuje velmi rušně do všech bilancí bank a ostatních peněžních ústavů jako spořitelen, záložen, které ústavy budou míti z toho poklesu kapitálového majetku schodky v roční bilanci za rok 1931.

Akcie prosperujících podniků na burse se neprodávají proto, poněvadž majitelé takových akcií je pevně mají v rukou. Akcie chátrajících podniků se též na burse neprodávají, jelikož je buď sama bursa neuvádí v bursovním záznamu a nebo je nikdo nekupuje.

Takové podniky si pomáhají tím, že zvyšují akciový kapitál a tím vlastně obecenstvo dále okrádají.

Bursovní noviny odhadovaly k novému roku 1932 ztráty světového kapitálu na všech světových bursách na 55.000 milionů dolarů, to by bylo 1,650.000 milionů Kč naší valuty. To jest číslice astronomická.

Velmi drahocenné akcie jsou akcie pojišťovny Assecurazioni generali a pojišťovny Riunione adriatica.

Časopis „Venkov“ přinesl o tom úvahu poslance Marchy, který tvrdí, že cizozemské pojišťovny u nás vybírají ročně 700 milionů Kč prémií a tyto peníze plavou každoročně za hranice a poškozují tím platební bilanci naší republiky.

Největší část kapitálového majetku tvoří veřejné dluhopisy státní. Jejich množství na celém světě jest přímo závratné.

Uvádíme tyto dluhy států celého světa v milionech zemské příslušné valuty podle záznamu v „Diplomatisches Jahrbuch“ Justus Perthes Gotha ke konci roku 1930:

Německo 10.969 milionů marek ve zl.

Republika Rakouská 2.003 mil. šilinků.

Argentina vnitřní dluh 1.051, zahraniční 1.103 milionů peso.

Belgie 49.697 milionů belg. franků a 2.336 nekrytého dluhu.

Bolivia 168 milionů bolivarů.

Brasilie 2 miliony Conto Reisů a 104 milionů Liber šterl.

Anglie 7.615 milionů Liber.

Kanada 2.177 milionů dolarů.

Australie 1.099 milionů Liber šterlinků.

Nový Zeland 267 milionů Lib. šterl.

Jižní Afrika 233 milionů Liber šterl.

Britská Indie 9.916 milionů rupií.

Bulharsko 262 milionů francouzských franků, 570 milionů franků ve zlatě, 4 miliony Liber šterl., 16 milionů fr. švýcarských, 110 milionů lei. 5.428 mil. lvů.

Číle(dlouhé í je správně i níže) 3.418 milionů peso.

Čína 2.256 milionů dolarů.

Dánsko 1.372 milionů dánských korun.

Egypt 90 milionů Liber šterlinků.

Ekvador 121 milionů Sucre.

Finsko 3.282 milionů finských marek.

Francie nekrytý dluh 44.600 milionů franků, dlouhodobý dluh 226.500 milionů fr., krátkodobý 17.500 milionů fr., zahraniční dluh 181.370 milionů franků.

Řecko 38.692 milionů drachem.

Italie 87.124 milionů lire vnitřní, 93.430 milionů lire zahraniční.

Japonsko 4.512 milionů Yen vnitřní 1.446 Yen zahraniční.

Holandsko 2.763 milionů holandských zl.

Norvéžsko 1.634 milionů norvéž. korun.

Peru 30 milionů Liber.

Polsko 357 milionů zloty vnitřní, 3.690 zloty zahraniční.

Portugalsko 33 milionů Liber, 1.260 milionů Escudo.

Rumunsko 6.251 milionů lei.

Švédsko 1.796 milionů švédských korun.

Španělsko 19.272 milionů Peset.

Sev. Amerika 17.493 milionů dolarů.

Carské dluhy Ruska se uváděly na 90.000 milionů rublů; tyto dluhopisy jsou ztraceny. —

Dovoz zboží z ciziny do Čsl. republiky.

Není na světě země, která by žila úplně odloučena od ostatního světa. Jedinou výjimkou jest snad Tibet. Jinak každý stát má styky se sousedy i se vzdálenými zeměmi, podle toho, jaké má potřeby.

Také naše republika se neobejde bez objednávek toho zboží, kterého potřebuje. Soupis odběru zboží z ciziny naší republiky je následující v milionech Kč:

	roku 1930	1931
bavlna surová	1411	792
obilí a mouka	1143	1041
vlna surová	995	722
hedvábí	724	539
dobytek	715	225
ovoce, zelenina	650	553
výrobky živočišné	633	481
nerosty	612	526
obecné kovy	587	380
stroje	581	406
minerální oleje	525	370
železo	503	371
tuky	462	341
len, konopí, juta	398	194
uhlí	397	388
tabák	373	256
elektrické stroje	327	295
kaučuk	301	248

Celkem jsme zaplatili do ciziny za odebrané zboží

roku 1928 19.193 milionů Kč z toho do Německa 4.768 mil. Kč,

roku 1929 19.918 milionů Kč z toho do Německa 4.986 mil. Kč,

roku 1930 15.726 milionů Kč z toho do Němečka 3.990 mil. Kč.

roku 1931 11.789 milionů Kč z toho do Německa 3.302 mil. Kč.

Jak vidíme, klesá v posledních letech dovoz zboží z ciziny velmi značně. Zvláště pozorujeme značný úbytek dovozu surovin pro textilní průmysl.

Z toho výkazu seznáváme naší nebezpečnou hospodářskou odvislost od Německa.

Dosud byl zahraniční obchod naší republiky aktivní, to jest tržili jsme z ciziny více než jsme z ciziny sami nakupovali. Hůře by to vyhlíželo s námi, kdyby náš zahraniční obchod byl pasivní, což by mělo za následek mizení našich peněz za hranicemi.

Jaké by to mělo následky pro valutu naší československé koruny, nelze dnes předvídati.

LEUNAWERKE.

Německé noviny vedou od chvíle podepsání míru ve Versailích nářky, že je Německo ožebračené a odzbrojené a je neschopné k nějaké vojenské akci.

Tyto nářky jsou klamem, jako je celé Německo pro ostatní svět klamem. Vilém Wundt, zvučný filosof německý, prohlásil: Die Deutschen sind ein Kriegsvolk. Němci jsou národem válečníků.

Tento výrok platí na trvale a nic se na něm nezměnilo. Americký novinář Knickerbocker vydal spis: „Deutschland so oder so." Ve spise tom popsal Knickerbocker obrovské závody, které Německo roku 1917 vystavělo poblíže Děvína, které mají název „Leunawerke". Jsou to chemické továrny největší na celém světě.

Zabírají plochu 600 hektarů a mají 14 komínů 100metrových. Pravidelně bývá v nich zaměstnáno 20.000 dělníků, nyní však pracuje tu v době nezaměstnanosti 6.000 dělníků.

C h e m i k o v é Bedřich Bergius a Karel Bosch obrovský podnik ten vystavěli. — Jsou v něm stroje na výrobu dusíku ze vzduchu a jsou tu stroje na výrobu benzinu z uhlí.

To jsou dvě výroby, které přesahují význam chemické vědy na míru nejvyšší.

Leunawerke mohou měsíčně těžiti z uhlí 100.000 metrických centů benzinu. — To znamená, že Německo může v případě války si opatřiti benzin v Leunawerke pro letectvo a ostatní válečné podniky. Leunawerke mohou do roka těžiti 10 milionů metrických centů dusíku, kterýmžto prvkem mohou zásobiti veškeré zemědělství v Německu dusíkatými látkami a tak způsobiti, že zemědělství Německa znásobní sklizeň v míře nejvyšší.

Tajemství celého obrovského podniku Leunawerke se ale úzkostlivě zakrývá, aby veřejnost vlastně n e v ě d ě l a , co všechno v 600 budovách Leunawerke se vyrábí.

Jest známo, že v Leunawerke byly časté výbuchy plynů, kterým padly také lidské životy za oběť.

Příčiny těchto výbuchů se zatajily.

Jest zřejmo, že v Leunawerke se konají rozsáhlé výzkumy chemické, aby mělo Německo po ruce nejlepší třaskaviny a nejúčinnější otravné plyny pro případ války odvety, čili pro ten Rachekrieg, na který se Německo připravuje zrovna tak, jako se připravovalo plných 10 let na tu první válku světovou.

Německo má daleko větší c h e m i c k ý p r ů m y s l než sev. Amerika a nebo Anglie. Jestliže Němci v Ženevě stále se dožadují toho, aby všechny státy Evropy odzbrojily, jelikož Německo na základě podmínek míru versailského odzbrojilo, nesmí se zapomenouti, že budoucí válka se má podle posudku znalců odehrávati hlavně ve vzduchu pomocí vrhání pum z letadel.

A tu se ukazuje, že Německo má v Leunawerke tu nejstrašlivější zbraň po ruce.

Německo má dále po ruce sovětské Rusko. Berlín je v n e u s t á l é m s p o j e n í s Moskvou nejen pomocí letadel, ale i pomocí telefonu. Letecké spojení B e r l í n a s Moskvou jest doplněno s leteckými výpravami až na dálný asijský východ.

Americký novinář Knickebocker doznává, že jemu bylo výjimečně dovoleno prohlédnouti si Leunawerke, jelikož se nikdy cizá návštěva dovnitř Leunawerke n e p o u š t í .

Němci se svým chemickým průmyslem chlubí před celým světem a němečtí chemikové dostali také nejvíce odměn z nadace Nobelovy.

Poněvadž Leunawerke vyrábějí spousty dusíku, n e k u p u j e Německo více ledek z čílské republiky, kde již po několik let ledková pole leží ladem. Domorodí Indios v republice čílské jsou bez práce a hynou hladem.

Německo má v podniku Leunawerke po ruce zbraň tu největší a nejstrašnější, jakou se nemůže vykázati žádný stát na světě. Proto jest podivné jednání státníků Anglie a Francie, že toto nebezpečí, hrozící z Německa takřka celému světu, nevidí a snad ani znáti nechtí.

Polsko-francouzské souručenství v nebezpečí

Ve Francii jsou volební agitace v plném proudu. Na 610 poslaneckých mandátů hlásí se 6.000 uchazečů. Jaký bude ale výběr voličů, to se nedá tak snadno předem odhadovati.

Jestliže by ulovili socialisté značný počet mandátů, kdyby se stal jich Leon Blum jakýmsi diktátorem Francie, pak je tu nebezpečí, že zakolísá v základech celý versailský mír.

Němci mají nejvíce namířeno na polský koridor. Ten by měl co nejdříve zmizeti. To by byl první požadavek německo francouzského dorozumění, které by ihned vešlo v život v případě vítězství socialistů.

O tomto nebezpečí pro Polsko uvažuje zpravodaj Berliner Tagblattu, Rudolf Herrenstadt v dopise z Varšavy listu zaslaném, který vyšel v Berliner Tagblattu 19. dubna 1932.

Souručenství Polska a Francie jest založeno vlastně na míru versailském. Existence Polska je zaručena pouze na základech míru versailského. Kdyby se však stalo, že by tento mír byl pozměněn v důležitých jeho ustanoveních, tu by se mohla karta Evropy p o z m ě n i t i proti ustanovením míru versailského.

Pan Herrenstadt tvrdí, že Francie má zájem na spojenectví s Polskem jen dotud, pokud se Francii jedná o to, aby si uhájila militaristickou převahu v celé Evropě. —

Kdyby však následkem nových voleb ve Francii dostali převahu a moc vlády do ruky socialisté, tu jest známo, že by vláda socialistů nedbala militaristické převahy Francie a pracovala by ihned na dorozumění Francie s Německem.

Zpravodaj Herrenstadt upozorňuje, že vojenská smlouva Francie a Polska končí dne 15. září 1932.

Není proto jisto, zda tato smlouva bude obnovena na další řadu let. Zpravodaj upozorňuje proto na obavy, které z toho má hlavně strana Dmowskébo, tedy národní demokraté, kteří dokonce se obávají, že by mohla republika polská vzíti bědné konce, kdyby se dosavadní souručenství Polska a Francie mělo nějak přerušiti nebo dokonce odstraniti.

Polští národní demokraté nejsou valně spokojení s tím přátelstvím Francie a Polska, vidí dokonce, že Francie neprokazuje Polsku nijaké přátelské služby a jen poskytnutím půjčky na stavbu dráhy z Gdanska do Horního Slezska prokázala Francie Polsku platnou službu. — Zpravodaj Herrenstadt upozorňuje na poměr Pilsudského k Francii a tvrdí, že Pilsudski se mnoho o přízeň Francie nestará. Tuto lhostejnost Pilsudského velmi nelibě nese strana národních demokratů. —

Pan Herrenstadt ve své úvaze myslí, že osud versailského míru je takřka zpečetěn. Není možno, aby tento mír trval navěky, jak by si toho polští vlastenci přáli.

Mír versailský chová v sobě ortel smrti, tvrdí pan Herrenstadt. V tom případě ale by byla existence Polska pohřbena.

Jest podivno, že v dopise tom se pan Herrenstadt ani slovem nezmínil o Československé republice, která by přece nezůstala nedotčena, kdyby se mělo s republikou Polska tak zatočiti, jak tu pan Herrenstadt předpovídá.

Musíme tedy sečkati, až jak dopadnou volby ve Francii. Přijdou-li dopředu socialisté a propadnou-li strany občanské, pak by nastal pravděpodobně nebezpečný okamžik i pro mír versailský.

Tu by ale nebylo nebezpečí jen pro Polsko, to by znamenalo stejné nebezpečí i pro Československou republiku.

Sestátnění dolů.

Počátkem března 1932 vypukla na Mostecku stávka uhlokopů. Příčinu k tomu zavdala důlní katastrofa na dole Kohinoor, při čemž zahynulo několik horníků.

Těžba hnědého uhlí jest spojena s různými obtížemi, které překonává dozor důlních techniků. Založení šachty je velmi nákladné. Vyžaduje m i l i o n o v é investice strojní. Jakmile se začne v šachtě pracovati, nesmí se těžba uhlí prerušiti. Proto jdou do šachty horníci v šichtách. V šachtě se stále pečuje o větrání a odvodňování, jest zapotřebí velmi pečlivého dozoru. Pakli dozor ten jest nedbalý, dostaví se pak katastrofa, výbuchy plynu a důlní požáry jsou tu hned. Revoluční shromáždění mělo na mysli také sestátnění dolů a myslelo se, že ministr soudruh Srba sestátnění dolů provede. Ale byla tu zatím jediná obrovská kořist, velkostatky šlechty a katolické církve a tato kořist dala tolik práce, že na to sestátnění dolů nezbylo času. —

Nyní při stávce vyrukovali páni z Hvězdy, národní socialisté, a podali opět návrh na sestátnění dolů.

Zda tento návrh přijde do plena sněmovny, jest velmi nejisté, poněvadž Němci jsou proti návrhu.

Těžba uhlí v Československé republice byla následující:

	uhlí kamenné	hnědé
r. 1929	165,214.570 q	225,607.000 q
r. 1930	144,350.000 q	191,936.000 q
r. 1931	132.433.000 q	179.609.000 q

Roku 1931 těžba uhlí valně poklesla. Majitelé uhelných dolů na Mostecku jsou dvě společnosti:

Severočes. společnost pro dolování uhlí. Patří ji doly: Germania, Jupiterův důl, důl Radetzky, důl Tegetthof a ještě celá řada dolů jiných. —

Mostecká společnost pro dolování uhlí. Této společnosti patří doly: Matyldin důl, důl Annahilf, Emeranův důl, důl Glückstern a celá řada dalších dolů.

Hlavním pánem těchto dolů jest však židovský bankéř Dr. Walter Petschek. — Rozprodej obstarává žid Weinmann v Ústí nad Labem. Dr. Petschek byl v židovských novinách odhadován na 15.000 milionů Kč kapitálového majetku.

Vystavěl v Bubenči tři přepychové paláce. Jeden z těchto paláců při vchodu do Stromovky vyžadoval nákladu 250 milionů Kč. To všechno vydělávají Dr. Petschkovi horníci počtem 35.000 mužů. Doly ostravsko-karvinské patří baronu židu Rothschildovi ve Vídni a hraběti Larischovi.

Doly kladenské patří Prager Eisenindustrie gesellschaft. —

Jak vidíme, nejsou uhelné doly v českosloven. republice majetkem českým, nýbrž židovsko německým a proto také dosud k sestátnění dolů nedošlo a sotva kdy dojde.

Němci v novinách rozkřikují, že republika československá udělala hanebný obchod s pozemkovou reformou a tvrdí, že poplatníci musí na státní statky dopláceti. Tvrdí proto, že by sestátnění dolů bylo jen na škodu konsumentům.

Zásobování uhlím československých státních drah zavdalo příčinu k ohromným soudním procesům. Vyšlo najevo, že Stejskal, dodavatel toho uhlí, nahromadil si zisku z toho na 100 milionů Kč. Sestátnění dolů je jednou bolestnou kapitolou našeho veřejného hospodaření a dokladem nemohoucnosti českého národa nad vlastním hospodářským osudem.

Odboj ruského mužíka proti komunismu.

Ruští mužíci měli před vypuknutím světové války heslo: zemlja i volja, to znamená, že ruští mužíci toužili po majetku pozemkovém a k tomu porci svobody, židovští gauněři, kteří roku 1917 pronikli na ruskou frontu, zahnali tímto heslem 7 milionů ruských vojáků z fronty a hnali je domů rabovati na pozemky šlechty, církve a cara. Při tom bylo vražděno jako v nijakém rejdišti šílenců.

Rusko se stalo kořistí židovských vrahů a lupičů, kteří v míru Brest Litevském zaplatili Německu do Berlína kupní cenu za Rusko 6.000 milionů franků ve zlatě.

Tento obnos poslali Lenin a Chaim Bronstein Trotzki z Moskvy do Berlína. Po sestátnění veškeré průmyslové a živnostenské výroby přišli na řadu mužíci. Byli donuceni ke kolektivisaci pozemkového majetku, do tak zvaných kolchosů, to jest pod dozorem státu spravovaných polních hospodářství. Soukromých hospodářství zbylo jen asi 30 procent. Ostatní většina byla přeměněna v kolektivistické hospodářské podniky, mezi nimi byly utvořeny také velkofarmy neboli giganty, v rozloze 20.000 hektarů.

Tyto velkofarmy měly zásobovati hlavně armádu a Moskvu potravinami. Ze všech těch velikolepých plánů na kolektivisaci polního hospodaření se však nic nevydařilo.

Zpravodaj „Neue Freie Presse“ Basechess uveřejnil v tomto listě 1. května 1932 obšírnou zprávu z Moskvy, v které oznamuje, že kolektivisace majetku mužického se nevydařila a že Stalin dal rozkaz, že se nucené kolektivisace polního majetku zastavují. Basechess oznamuje, že na ulicích moskevských se objevili m u ž í c i z ruského jihu, tedy z Ukrajiny a nabízejí na prodej všelijaké tkaniny a žádají za ně potraviny. Obyvatelé vesnice jdou kupovati potraviny do města. To objasňuje celou situaci.

Poněvadž mužíci byli oloupeni o pozemky a bylo jim poručeno také dáti i dobytek do kolektivity, začali mužíci dobytek p o r á ž e t i. Dnes n e n í v celém Rusku možno mužíkovi koupiti si kravku. Všechen dobytek je vyhuben.

Jakýsi agrární vědátor Püschel, kterého si bolševici objednali z Německa, radil vládě, aby narychlo začala pěstovati dobytek vepřový, ale předáci kolchosů vystavěli ohromné chlévy pro vepře a nepostarali se ani o nutnou vodu.

V cizině nakoupený dobytek vepřový k dalšímu chovu pošel. Není tedy nyní v celém Rusku vůbec masa.

Násilně odebrané dojnice mužíkům byly na rozkaz vlády vráceny s výhradou, že každý mužík má právo na jednu dojnici. Jelikož jest naprostý nedostatek tažného dobytka, nebylo také možno obstarati jarní zasetí. Bude tedy mnoho plochy neobdělané. —

Pan Basechess proto oznamuje, že letošní rok bude pro vládu bolševiků nadmíru kritický, jelikož se ukazuje stále jasněji naprostý nezdar kolektivisace pozemkového majetku.

Nebude z polností, nuceně do komunismu vtěsnaných, nic sklizeno a nebo sklizeň bude nadmíru nedostatečná.

Hrozí tedy celému Rusku opět katastrofální h l a d, jaký byl již jednou, a sice roku 1922. —

Pan Basechess ve správě své něco napovídá, ale jen kuse a nejasně. Nesmí též psáti, co se tam v Moskvě děje, jinak by mu vláda bolševická dala rozkaz, aby se postavil ke zdi!

Toho se ovšem pan Basechess bojí!

Sociální pojišťovny v Německu.

Když Němci skončili světovou válku 28. listopadu 1918, zmocnili se vlády nad Německem organisovaní soudruzi. Svého vlivu využitkovali socialisté Německa velmi důkladně a zvýšili si mzdy i všechno sociální pojištění.

Příjmy sociálního pojištění v Německu roku 1930 vynesly celkem 6.500 milionů marek, roku 1931 ale již jen 5.600 milionů marek.

Výdaje roku 1930 byly 6.200 milionů marek, roku 1931 byly 5.600 milionů marek.

Sociální pojištění opatřilo osmině obyvatelstva Německa svou podporu.

Důchodců soc. pojišťoven mělo Německo roku 1931 celkem 7,600.000 osob.

Pojištěných proti úrazu čítalo Německo 23,100.000 osob, pro případ invalidity a staroby bylo pojištěno 22,400.000 osob, proti nezaměstnanosti bylo pojištěno jen

14,200.000 osob. Majetek sociálních pojišťoven koncem roku 1931 byl 4.616 milionů marek.

Roku 1931 měly sociální pojišťovny 5.060 milionů marek výdajů, z toho připadlo na režii 288,300.000 marek.

To jsou hlavní číslice z činnosti sociálních pojišťoven Německa.

Socialisté po převratě vystavěli pro sociální pojišťovny v Německu ve všech větších městech veliké paláce. V nich úřadují a bydlí předáci sociálních pojišťoven. —

Volby do pruského zemského sněmu.

Volby do zemského pruského sněmu byly provedeny 24. dubna 1932. Tyto volby mají proto veliký význam, jelikož pruský sněm jest skorem tak mocný a důležitý, jako samotná říšská rada Německa.

Bylo odevzdáno hlasů následovně:

sociální demokraté 4,674.943
němečtí nacionálové 1,524.936
katolický střed 3,374.441
komunisté 2.819.602
německá lidová strana 330.825
strana lidového práva 44.229
strana hospodářská 191.021
zemědělci 176.816
nacionální fronta 51.801
německá státní strana 322.441
Hitlerovci 8.008.219
křesťanští sociálové 255.066
různé drobné strany 618.504.

Zde jsou uvedeny politic. strany v Německu.

Z počtu hlasů odevzdaných jest možno seznati jejich sílu. Vzrůst Hitlerovců přesahuje všechno očekávání.

Celé takřka Německo se vrhlo Hitlerovi v náruč. Hitlerovci v důsledku volebního vítězství žádali okamžité odstoupení dosavadního ministerského předsedy pruského sněmu socialisty žida Otty Brauna. Jeho místo zabere společník Hitlera Strasser.

Na základě této volby jest rozdělení poslaneckých mandátů v pruském zemském sněmu následovně rozvrstveno:

(První číslice značí dřívější počet mandátů a druhá nynější počet.)

sociální demokraté	137	93
němečtí nacionálové	71	31
katolický střed	71	67
komunisté	48	57

německá lidová strana	40	7
státní strana	22	2
Hitlerovci	9	162
křesťanští sociálové	4	2
hanoveráni	19	1

Počet Hitlerovců poslanců jest přímo obrovský. Jest zřejmo, že Hitlerovci se chopí vlády nad Pruskem. Volby do pruského sněmu vyvolaly ve Francii ohromné rozčilení. Německo jest ve varu války odvety, připravuje se na ten Rachekrieg a z toho ve Francii veliké rozechvění. — Briand uspával Francii a nyní se probouzí z těžkého sna. Zda není již pozdě?

Světová válka nebyla skončena.

Když Němci seznali, že jim není možno, aby válku vyhráli, vztyčili 28. listopadu 1918 u lesa kompienského bílou vlajku.

Spojenci byli překvapeni a chvatně přijali příměří. Místo ale, aby vítězství svého využitkovali ve vlastní prospěch a lupiče Němce učinili neškodnými, dali se do vleklého jednání ve Versailích o mír a nechali Němce z fronty odejíti v plné výzbroji. Pak se spojenci úžasným chvatem rozutekli a o další osudy míru se valně nestarali, naopak se ve Versailích mezi sebou jen škorpili, ponechavše Německu jako obrovskou válečnou kořist Rusko. Francie žádala na Anglii a sever. Americe garancii proti Německu, ale obě velmoci tuto garancii odepřely.

Veškerá jednání v Ženevě k zabezpečení míru neměla dosud výsledku. Redaktor listu „Intransigeant“ navštívil v Strassburku státníka Poincarého a měl s ním delší rozmluvu, kterou uveřejnil v listu tom dne 5. května 1932.

Tázal se Poincarého, zda se vrátí do politické činnosti. Poincaré odvětil, že nehodlá se od veřejného života nadobro odloučiti a že je ochoten sloužiti vlasti, pakliže ho vlast zavolá. Pravil: „Válka nebyla skončena. Kdo je v Elsasku, snadno pozoruje, že tam za Rýnem se horečně pracuje!“ —

Tento výrok Poincarého jest přímo sensační proto, že nabádá Francii k ostražitosti právě v okamžiku, kdy byly provedeny volby do nového parlamentu Francie dne 10. května 1932.

Francouz. sněmovna vykazuje tyto skupiny poslanců: (První číslo značí poslanci sněmovny předešlé, druhé číslo sněmovny nynější.) —

krajní pravice	8	5
republ. demokratická unie	90	76
neodvislí republikáni středu	26	28
lidoví demokraté	19	16
levicoví republikáni	101	72

neodvislí radikálové	90	61
radikální socialisté	109	156
neodvislí socialisté	32	36
sociální demokraté	112	129
komunisté	15	23

Dřívější pravice ztratila na 70 mandátů o které se rozmnožili radikální socialisté, jichž předsedou je lyonský žid Edouard Herriot, který nyní vládne nejsilnější skupinou poslanců ve francouzské sněmovně.

Tito radikálové nyní počtem 156 poslanců sledují politiku Brianda, žebrají o přízeň Německa a usilují o smíření a spřátelení Francie s Německem na škodu Francie a na prospěch Německa.

Jásot německo-židovských novin nad vítězstvím radikálů jest neobyčejný.

Radikálové měli v rukou vládu nad Francií roku 1924 a byli nuceni odstoupiti roku 1926, jelikož valuta franku byla v nebezpečí. Byl proto povolán k vládě Poincaré, aby zachránil frank.

Jestliže varovný hlas Poincarého zůstane nepovšimnut, pak se bude politika Briandova pěstovati dále.

Co Briand nedokončil, to dokončiti hodlá lyonský žid Herriot. Francie pak prohlédne, ale až bude pozdě!

Tak se vymstí na Francii samotné nedokončená světová válka první, že spojenci nechali Němce beztrestně odejíti z bojiště.

Nejochotnější posluhovači Německu ve francouzské sněmovně jsou sociální demokraté. Vrchním velitelem socialistů těch je žid Leon Blum, pravá ruka Brianda, dokud žil.

Čítají nyní ve sněmovně 122 poslanců.

Přidruží-li se k nim 156 poslanců radikálů socialistů, mohou snadno v samotné francouzské sněmovně tito poslanci roztrhati a zničiti na přání Německa versailský mír. Jak by pak po tom pochodila československá republika, snadno si každý domyslíme.

Francouzští poplatníci pak pozdě seznají, co si nadrobili volbou socialistů radikálů! —

Zahraniční obchod Německa roku 1931.

Německo je takřka jedinou velikou továrnou. Německo by zasypalo průmyslovými výrobky celý svět, kdyby jen mohlo.

Zahraniční obchod Německa, jeho vývoz a dovoz byl následující:

roku 1929 170,008 milionů marek
roku 1930 22.400 milionů marek
roku 1931 16.300 milionů marek

Celkem tedy dlužno říci, že zahraniční obchod Německa roku 1931 valně poklesl.

Roku 1931 mělo Německo dovozu 6.700 milionů marek, vývozu 9.600 milionů marek. Přebytek vývozu byl 1.600 milionů marek. Ještě více stoupá přebytek vývozu Německa za rok 1932, který činí za první 4 měsíce dokonce 2.900 milionů marek.

Roku 1931 objednalo Německo z ciziny:

potravin za 2.784 milionů marek
bavlny a vlny za 1.032 milionů marek
rudy a kovů za 496 milionů marek
petroleje za 257 milionů marek
kůže za 246 milionů marek
tkanin za 187 milionů marek.

Dovoz potravin do Německa klesá, jelikož německé zemědělství více plodin těží usilovným hnojením.

Roku 1931 prodalo Německo zboží:

do Anglie za 1.134 milionů marek
do Francie za 973 milionů marek
do Holandska za 955 milionů marek
do Ruska za 762 milionů marek
do Švýcarska za 542 milionů marek
do sev. Ameriky za 488 milionů marek
do Belgie za 464 milionů marek
do Švédska za 425 milionů marek
do čsl. republiky za 424 milionů marek
do Dánska za 370 milionu marek
do Italie za 341 milionů marek
do Rakouska za 275 milionů marek
do Polska za 188 milionů marek
celkem do Evropy 7.778 milionů marek
celkem do zámoří za 1.821 mil. marek.

Zde máme tedy zákazníky Německa seřaděné a můžeme seznati, mnoho-li zboží z Německa roku 1931 odebrali.

Německé noviny do světa rozkřikují, že je Německo se všech stran sevřené od nepřátelských sousedů — a zatím vidíme, jaké ohromné obchody Německo každého roku má a co z nich pro sebe vyzískává. K tomu obchodnímu a průmyslovému rozmachu Německa po válce pomohli bankéři američtí, kteří Německu sypali peníze na úvěr, co si jen přálo.

Do Ruska prodali Němci roku 1931 zboží za 4.600 milionů Kč naší valuty. — Jest jen otázka, zda Němci od bolševiků také skutečně dostali peníze za zboží. Tak vyhlíží to poražené Německo.

Zničená manželství v Čsl. republice.

Podle sčítání lidu koncem roku 1930 bylo v naší republice napočteno:

	obydlených domů	bytových stran	počet obyvatel
Čechy	999.325	1,880.018	7,106.766
Morava a Slezsko	543.998	880.205	3,563.157
Slovensko	541.198	741.569	3,330.885
Přikarpatsko	131.256	160.386	725.350
úhrnem	2.215.777	3,662.178	14,726.158

Od roku 1921 do konce roku 1930 přibylo v republice:
obydlených domů 344.479
bytových stran 547.357
obyvatel 1.113.734
Vzrůst obyvatelstva Čsl. republiky je následující:

	počet sňatků	počet narozených	přírůstek obyvatel
1920	178.707	363.277	106.656
1921	164.988	399.019	157.412
1922	141.552	388.339	147.917
1923	130.448	379.808	170.320
1924	126.624	363.331	147.494
1925	130.307	355.989	140.399
1926	130.805	351.706	129.022
1927	130.237	335.709	105.084
1928	137.201	337.269	118.052
1929	139.200	326.307	100.780
1930	136.987	333.587	125.814
1931	129.114	318.192	106.033

Z toho výkazu vidíme, že počet sňatků byl největší po převratu, pak se ustálil na číslici kolem 130.000 ročně.

Podle toho jde také frekvence porodů a přírůstku obyvatel. Obyvatelstva naší republiky přibývá asi 8 na 1000 za rok. Podle toho by se mohlo obyvatelstvo naší republiky zdvounásobnit asi za 130 let, možno i déle, podle toho, jak by klesal počet narozených.

Národohospodáři mají obavu, že by se obyvatelstvo přílišně se množící neuživilo na tak těsném prostoru.

Proto Němci zahájili světovou válku, jelikož tvrdili, že nemohou na tak malém prostoru žíti.

Počet sňatků závisí od sociálních poměrů obyvatelstva. Roste-li bída, ubývá přirozeně sňatků.

Zkušenost učí, že muž bez ženy skorem ničím není a žena bez muže také ničím není. Teprve oba dva tvoří spolu sociální jednotku, která je základnou národa a státu. Jestliže se tato jednotka lehkomyslně ruší a ničí, boří se tím základy národa a státu samotného.

Revoluční shromáždění Československé republiky tvořilo v obrovském chvatu zákony, které diktovala lidská zaslepenost a náruživost, jakým byl rozlukový zákon, kterým se snadno svazky manželství mohou zrušiti. Tím se však podkopaly nejdůležitější základy stavby státu.

Bezvěrci a socialisté výhod tohoto rozlukového zákona plně využitkují, jelikož hoví těm nejnižším náruživostem člověka.

Podívejme se na to zblízka:

	počet rozvodů	rozluk
1929	4.862	5.379
1930	5.312	5.697

Celkem se může odhadnouti počet zničených manželství v republice každoročně přes 10.000.

Představme si, kolik je v republice rozvedených žen a mužů a jaká je armáda dětí o p u š t ě n ý c h z těchto zničených manželství!

Tyto děti jsou rekruti pro armádu kasařů, vrahů a všech zločinců vůbec.

Jest jisto, že ze zničených manželství se rekrutuje největší počet choromyslných, kteří plní ústavy pro choromyslné v republice, jichž je v zemských ústavech stále přes 25.000.

To jsou účinky těch snadných rozvodů a rozluk a účinky těch manželství na radnici uzavřených.

Ani jeden žid nejde pro oddavky na obecní úřad, nýbrž jde k rabínovi do synagogy, ale křesťané se honí od předáků socialistů a bezvěrců jako nějaké stádo dobytka na obecní úřad pro oddavky, aby jako na vzdory byl uzavřen sňatek bez kněze. —

Zničená manželství v naší republice jsou výstražným znamením mravního rozkladu v národě českoslov. jakého mravního úpadku naši předkové neznali.

To je židovsko-socialistická setba ďábelská. —

Manželství před Bohem uzavřené svátostné je nerozlučitelné. Spočívá na lásce a důvěře obou manželů k sobě. Jen takové manželství je také šťastné.

Židovští hrobaři Ruska a Francie.

O zániku carského Ruska jest spousta spisů sepsaných od politiků a diplomatů, kteří dleli u carského dvora před vypuknutím světové války. Jest jisto, že na zániku tom působilo mnoho příčin, před tím na carském Rusku dlouhá desítiletí hlodajících.

Za největšího hrobaře Ruska je právem označován Lev Nikolajevič hrabě Tolstoj, který nesčetnými romány, které psal, otravoval celé Rusko. Není lidské ničemnosti, kterou by Tolstoj v románech svých nevychvaloval. Tolstoj se posmíval pravoslavné víře a církvi, hanobil cara, posmíval se vlastenectví. Sám pak před smrtí prchnul od své rodiny a zahynul na samotě.

Kolem cara samotného kroužila smečka židozednářů, kteří přivodili zkázu carskému Rusku. Ve spise „Pravda o Rusku“, sepsaném pseudonymem Zanozou, jsou uvedeny na stránce 26 židozednáři kolem cara Mikuláše II. seskupení. Byli to předseda dumy Rodzianko, gen. Brusilov, který se pak dal do služeb bolševikům, pověstný zloduch žid Adler Kerenski, ministr zahraničí Miljukov, ministr vojenství Gučkov, syn židovky, generál Danilov, hlavní ubytovatel ve válce, syn židovky inženýr Bublíkov, člen dumy, tajný rada Bazili, při ruském vyslanectví v Paříži, generál Marčenko, velitel carské gardy, admirál Poguljajev, hrabě A. Tolstoj, konsul Ajtov, kníže Andronikov, hrabě Adam Beningsen, hrabě Emanuel B e n i n g s e n , konsul žid Blum v Turecku, hrabě Alexej Bobrinski, hrabě Petr Bobrinski, hrabě Sergej Gotenišev Kutuzov, hrabě Ivan Voroncov Daškov, generál Golijevski, hrabě Ignatěv, hrabě Keller, kníže Kočubej, kníže Kugušev, Igor Krivošejn, kníže Vjazemski, kníže Petr Liven, vyslanec Maklakov, hrabě Mordvinov, kníže Obolenski, generál Polovcev, velitel Petrohradu, hrabě Šeremetjev, hrabě Šuvalov, kníže Trubeckoj, baron Steingel, baron Nolde, gubernátor Chogandokov.

Tím ale není seznam zednářů hrobařů Ruska vyčerpán.

Tito zednáři přivedli Rusko během světové války do zkázy, takže Rusko se stalo kořistí hrstky židovských lupičů a vrahů. První židovskou revoluci na carské Rusko roku 1906 vedl židovský bankéř baron Ginzburg v Kyjevě.

Totéž co se sehrávalo v carském Rusku, odehrává se dnes ve Francii. Jest jisto, že Francie jest ve spárech židozednářů, kteří vládnou Francii absolutní mocí.

Je tu mezinárodní organisace spisovatelů ve spolku Pen club, která organisace pořádá každé chvíle projevy na prospěch Německa ke škodě Francie.

V Ženevě se shromáždili členové toho clubu: Jindřich Mann, německý romanopisec, žid Einstein, žid Theodore Dreiser, filosof, americký romanopisec Upton Sinclair, Maxim Gorki, Romain Rolland, francouzský romanopisec, Barbusse, francouzský spisovatel, který sepsal řadu spisů proti míru versailskému na objednávku Německa, vdova po prvním praesidentu republiky čínské Sun jat senu, židovka z Londýna.

Hlavním předákem toho Pen clubu je žid Cremieux, vrchní ředitel kanceláří zahranič. ministerstva Francie, který vlastně vede zahraniční politiku francouzskou a ministr jest pouze figurou na venek.

O zesnulém ministru Briandovi vyšlo nyní najevo, že měl ve svém letním sídle v Ckocheletu nahromaděno spoustu bankovek obnosem několika milionů.

Nová vláda Francie jmenovaná 3. června 1932 opírá se o 157 poslanců radikálních socialistů a 129 poslanců socialistů z II. internacionály vedených židem Leonem Blumem.

Předsedou vlády a současně ministrem zahraničním je lyonský žid Edouard Herriot. Ministrem financí je Germain Martin, ministrem státního rozpočtu Palmade, ministrem veřejných prací Daladier, ministrem vnitra Chautemps, minist. války Paul Boncour, ministrem letectví Painlevé, ministrem válečného loďstva Georges Leygues, ministrem zemědělství Gardey, pensí Bertold, spravedlnosti Renould, vyučování de Monzie, osad Albert Sarraut, práce D a l i m i e r , obchodu Leon Mayer, zdravotnictví Godard, pošt Queuille.

Tato vláda bude sledovati politiku podle receptu Brianda, povolovat všechno, co si Německo přeje.

Pak přijde i okamžik, kdy Německo bude žádati revisi míru versailského.

Koncem května 1932 meškal v Praze jmenovaný Gučkov a měl přednášku, ve které prorokoval v blízké době válku bolševického Ruska proti Polsku.

Noviny nyní přinášejí každé chvíle nějaké proroctví o blížící se druhé válce světové. Vždyť sám Poincaré doznal, že první válka nebyla skončena.

Commissione pontificia per la Rossija.

Papežská komise pro Rusko byla založena nynějším papežem Piem XI. 20. června 1926.

Když carské Rusko bylo zničeno, ztratila i pravoslavná církev oporu státní moci ruské. Ve Vatikánu vyskytnuly se naděje, že by možno bylo v Rusku s větším úsilím pracovati pro unionism, to jest k návratu pravoslavné církve ke katolické církvi. —

Tato komise má pracovati pro tento unionism.

Předseda komise: biskup Michele ďHerbigny, kněz řádu Jesuitů.

tajemník: Monsignore Filipo Giobbe.

místotajemník: Monsgn Leonardo Cercone.

Č l e n o v é : arcibiskup Giusepe Pizzardo.

Biskup Isaia Papadopulos.

Monsign Amleto Cicognani.

Monsign Alfredo Ottaviani.

Biskup Pietro Bucys.

Monsign Mosé Kiley.

Monsign Sergio Der Abrahamian.

Reverend Sergio Verighine.

Reverend Cyrillo Korolevskij.

Monsign Gervasio Quenard.

Tato komise stopuje události v Rusku se odehrávající a hlavně všechny útoky sovětů na pravoslavnou a katolickou církev v bolševickém Rusku.

Po dlouholetém úsilí podařilo se židům zmocniti se bývalého carského Ruska. Po čem židé tolik desítiletí prahli, stalo se nyní skutkem, zničili carské Rusko, jediný stát na světě, kde státní moc chránila křesťany před zločinným židovstvem.

Jest podivno, že církevní hodnostáři ve Vatikánu toho strašlivého nepřítele katolické církve nevidí a možno je, že úmyslně nevidí. Bylo by nutno založiti ve Vatikánu papežskou komisi pro židovskou otázku, řekněme takovou commissio pontificia pro judaeis.

Tato papežská komise pro otázku židovskou byla by mnohem nutnější než komise pro Rossija.

Vyhlazovací boj proti katolické církvi nejen v bolševickém Rusku, ale i ve Francii, Španělsku a Mexiku je dílo židů!

Po francouzské revoluci, která židům přinesla emancipaci, to jest zrušení všech protižidovských zákonů ve všech státech, vyjma Ruska, vyšinuli se židé velmi rychle na

celém světě na světovládce. Doklady o světovládě židů podává velmi zevrubně dílo: Dr. Kreppel: Juden und Judentum von Heute, Wien Amalthea Verlag.

Nad míru významné dílo, které sepsal moskevský advokát Alexej Semenovič Šmakov, má název: Meždunárodnoje tajnoje pravidelstvo. Toto dílo o světovládě židů, rusky psané, bude patrně v knihovnách ruských dávno zničené.

Velmi zajímavý spis o světovládě židů je: Roger Lambelin Les victoires d'Israel, Paris, nakladatel Bernard Grasset.

Před několika lety založil holandský kněz Antonio van Asseldonk v Římě v jednom hospici na Via Madonna di Monti spolek, zvaný amici de Israel, přátelé židů, a předsednictví přijal kardinál van Rossum. Spolek ten byl však záhy rozpuštěn.

Bylo by velmi záhodno, aby církevní hodnostáři ve Vatikánu nebezpečného nepřítele žida lépe znali a více pozornosti mu věnovali v ohledu jeho zhoubné činnosti. —

Středisko světového letectví je v Berlíně.

Naše země je obalena atmosférou čili vzduchem do výše asi 10.000 metrů. Lidský tvor může žíti ještě ve výši asi 4.000 metrů, dále do výšky řídne vzduch tak, že člověku nedostačuje k dýchání.

Pokusy, aby člověk mohl i ve vzduchu se pohybovati, ačkoliv je vzduch tak řídký, děly se již před sto lety.

Letectví se rozmohlo teprve ve světové válce, od které doby stále se zdokonaluje. Dosud je nejspolehlivějším jenom vzducholoď, kterou vybudoval Zeppelin. Taková vzducholoď letěla nad Prahou ve válce z Rumunska do hlavního německého stanu.

Byl na tuto vzducholoď opravdu pohled přímo pohádkovitý, jak toto obrovské těleso letělo zcela tiše neuvěřitelnou rychlostí. Kolik vyžaduje peněz stavba takové vzducholodi není stejné, podle velikosti, ale přijde na mnoho milionů.

Jelikož jest nebezpečí zkázy pro taktovou vzducholoď veliké, je zřejmo, že se takových vzducholodí vystavělo dosud velmi málo a sice jen v Německu. Je totiž velmi nesnadno také takovou vzducholoď říditi. Jinak se mají poměry s letadly, kterých jest nyní spousta různých vzorů čili typů.

Každá továrna, která staví letadla, má svoje vzory letadel. Největší továrny na stavbu letadel má Německo a sice Lufthansa. Její továrny jsou v Dessavě.

Rozmach letectví civilního je v poslední době stále větší. Dopravují se letadly nejen zásilky poštovní, ale i různé zboží; dokonce i potraviny se dopravují letadly.

Před 6 lety trvala cesta letadlem z Berlína do Londýna 8, dnes jen 6 hodin. —

Z Berlína do Paříže trvá let 5 a půl hodiny, z Berlína do Moskvy trvá let 12 a půl hodiny, z Berlína do Vídně dokonce jen 3 a půl hodiny, kdežto rychlíkem trvá cesta ta 18 hodin.

V Berlíně jest letiště v předměstí Tempelhof zvaném, kde je také veliký hotel pro letce.

Lety do Berlína podnikají letecká společnost rakouská s letadly Junkersovými, česká společnost letecká s letadly továrny Avia-Foker, italská společnost letecká s letadly

Avio Fokker, francouzská společnost letecká Farmanova s letadly Farmanovými, dánská společnost letecká s letadly Fokker, belgická společnost Sabena s letadly Fokkerovými, společnost Deruluft s letadly Rohrbach Roland a Dornier Merkur letadly, dále švýcarská společnost Swissair s letadly Fokker.

Německá Lufthansa podniká lety společně s cizími společnostmi. Berlín—Kodaň má společnost det danske selskab, trať Berlín—Paříž má společnost Farmanova, Berlín—Mnichov má Avio line, trať Milán—Berlín—Řím obstarává socienta aerea mediterranea, trať Řím—Berlín—Paříž má společnost Lignes Farman. Paříž—Berlín—Ženeva společnost Swissar, Zürich—Berlín —Vídeň má rakouská vzduchová společnost A G. Vídeň—Ženeva—Amsterodam má společnost Swissar, Vídeň—Praha Československá vzduchová společnost, tatáž společnost má trať Dobrosol—Lipsko a Marianské Lázně, Berlín—Moskva a Berlín—Královec—Leningrad společnost Deruloft, trať Paříž—Varšava—Cařihrad má společnost Cidna, Paříž—Düsseldorf—Londýn společnost Sabena, Londýn—Kolín nad R. společnost imperial airways, Praha—Amsterodam československá společnost letecká, Amsterodam—Malmö společnost Koninklijke luchwaart maatschapij.

Tím nejsou ale všechny letecké společnosti evropské spočtené. Zde je doklad, jak je letectví již rozvětvené, takřka po celém světě. Letci angličtí podnikají též ohromné cesty do anglických osad do zámoří. Pokusy přeletěti Atlantik se stále množí. —

V Berlíně mají záhy z rána jahody z Bulharska letadlem dopravené.

Němci mají letadel nejvíce.

Nyní si představme, že by všechna tato letadla obchodu určená se rázem proměnila v letadla válečná, jaká zkáza by z nich na celé lidstvo přišla.

Na odzbrojovací konferenci, která se v Ženevě konala přes tři měsíce, podal 18. května 1932 splnomocněnec Německa Brandenburg návrh, aby veškeré letectvo a shazování třaskavin bylo konferencí označeno jako nebezpečná zbraň útočná. Zástupci Francie Dumesnil a Belgie De Brouckere návrh ale zamítli. Belgický zástupce žádal, aby konference uznala výzvědná letadla jako zbraň obrany.

Emil Ludwig-Kohn návštěvou u Mussoliniho.

Redaktor „Berliner Tagblattu" Emil Ludwig, pravým jménem Kohn, je plodným spisovatelem románů a patrně několikanásobným milionářem. Lítá v letadle po světě. Dnes je v Berlíně, zítra v Moskvě, třetího dne v Římě u Mussoliniho.

Vydal spis: Gespräche mit Mussolini v nakladatelství Paul Szolnay ve Vídni. Jeden rozhovor s Mussolinim uveřejnil též v „Berliner Tagblattu" 19. června 1932.

Emil Ludwig vstoupil do pracovny Mussoliniho a ptal se ho, jaké jsou hranice mezi dovolenou a zapovězenou revolucí, jelikož Mussolini byl v Miláně redaktorem listu socialistického.

Dále se ptal Mussoliniho, co by se bylo stalo, kdyby byl roku 1913 zvítězil v Miláně se stranou socialistů.

Pak by byla se Italie přeměnila na republiku, odvětil Mussolini. Na to Emil Ludwig se táže, jak je možno, aby republikán byl současně nacionalistou. Na to Mussolini odvětil, že nacionalism nezávisí na formě státní.

Dále se táže Emil Ludwig, zda jsou v Evropě národové čisté rasy, jelikož nacionalisté tvrdí, že jen jednolitý národ je schopen opravdového nacionalismu.

Němci tvrdí, že severská plemena světlovlasá tvoří čisté národy. Mussolini popírá, že by v Evropě byli národové čisté rasy, ani židé nejsou bez smíšenců.

Dále sdělil Mussolini, že v Italii neznají antisemitismu. Uvedl dokonce, že je řada židů na vynikajících místech vlády a státu italského, židé jsou v Italii na universitách, v armádě, v bankách. Celá řada generálů italské armády jsou židé, velitel Sardinie jest žid, generál Modena je žid, jeden generál dělostřelectva je žid.

Profesor Della Seta je žid, sepsal dějiny předhistorické Italie. Také jednojazyčnost nezaručuje státu sílu a bezpečí.

Rakousko nezahynulo na mnohojazyčnost, nýbrž na vnitřní neduhy státu. Ke konci hovoru toho zmínil se Mussolini o Němcích jižního Tyrolska a tvrdil, že vláda italská tyto Němce sice vyučuje italštině, ale nenutí je k odnárodnění.

Emil Ludwig se pak táže Mussoliniho, zda řeč a rasa nevede národy k nenávisti proti sobě. Mussolini tomu odpírá.

Žid Emil Ludwig uveřejňuje každé chvíle v „Berliner Tagblattu“ rozhovory s vynikajícími osobnostmi celého světa.

Byl také připuštěn k soukromé audienci k papeži Piu XI.

Mussolini bydlel u toho Kohna v Berlíně, když ještě byl ve straně socialistické činným a proto je Emil Ludwig-Kohn tak důvěrným přítelem Mussoliniho a proto také jde italská politika jednou cestou s politikou Německa proti Francii.

Zde máme opětně doklad, jak všemocným je židovský tisk na celém světě! Tímto tiskem ovládají židé celý svět.

Restaurace monarchie v Německu.

Žid Heinrich Friedjung vydal dvousvazkové dílo: Der Kampf und die Vorherrschaft in Deutschland, nakladatelství Gotta Stuttgart. V díle tom jest podrobné vylíčení války rakousko-pruské roku 1866 a francouzsko-německé roku 1871.

Zde v díle tom je vylíčena sláva Německa a sláva jeho státníků Bismarka a jeho stratéga Moltkeho.

Od dne vítězství u Sedanů proměnilo se Německo ve velkolepý vojenský tábor, který se připravoval 40 let na to veliké lupičské tažení, zahájené 1. srpna 1914. Tažení to sice selhalo, ale jen zdánlivě. Lupič nebyl potrestán, nýbrž mohl odejíti klidně domů a tu je pochopitelno, že lupič ten nezahálí, nýbrž se připravuje na odvetu na ten Rachekrieg.

Když císař Vilém II. prchnul do Holandska, prodělalo Německo revoluci. V Berlíně objevily se barikády a na nich rozkazoval žid Radek Sobelsohn a židovka Rosa Luxemburgová.

Ale revoluce netrvala dlouho.

Prusští důstojníci zastřelili prostě na ulici vůdce revoluce Karla Bebela a jeho společnici Rosu.

Židé zalezli a vládu uchvátili sociální demokraté s presidentem Ebertem v čele.

Zatím ale německý generální štáb pracoval klidně dále. Organizoval odboj obyvatelstva Porýnska proti okupačnímu vojsku Francie. Byli to generálové von Seekt, generál Groener a generál von Schleicher.

Zvláště generála von Seekta se velmi obával maršálek Foch. Dne 31. května 1932 byl náhle propuštěn ze svého úřadu presidentem Hindenburgem kancléř Dr. Brünning a noviny tvrdily, že propuštění to se stalo ve formě velmi hrubé ze strany Hindenburga. Převrat ten byl dlouho připravován a proveden generálem Schleicherem, který pak povolal na místo kancléře pruského Junkera von Papena.

Týž sestavil vládu z pruských junkerů a sice:

ministrem zahraničním baron von Neurath,
ministrem vnitra baron Braun,
ministrem říšské obrany generál Schleicher,
ministrem financí hrabě Schwerin von Krosig,
ministr, zásobování hrabě Kalckreuth. —

Ministerstvo Papenovo je přípravou na povolání korunního prince Viléma jako správce říše německé.

Týž korunní princ navštěvuje ze svého sídla Oelsu v pruském Slezsku velmi často lázně Chudobu nedaleko Náchoda a studuje tam onen přechod, kudy přes Krkonoše u Náchoda přešla roku 1866 německá pruská armáda do Čech.

Dr. Hans Brauweiler vydal spis: Generäle in der deutschen Republik, Tell Verlag Berlin. Ve spise tom jsou podrobné životopisy generálů Groenera, von Seekta a Schleichera.

Dr. Hans Brauweiler dokazuje v tom spise, že německý národ nikdy se nesmíří s nynější republikou a čeká proto v příhodné chvíli na znovuzaložení monarchie a na vrácení se Hohenzollerů.

Současně s touto zprávou o vládě generality německé nad Německem objevují se v novinách každé chvíle zprávy o přípravách k válce.

Do závodů Kruppa bylo počátkem května 1932 přijato náhle nových 5.000 dělníků.

Chaim Bronstein Trotzki uveřejnil v jistém francouzském týdeníku předpověď války Hitlera proti Sovětům.

Bývalý ministr Gučkov přednášel v Praze o možnosti války Sovětů proti Polsku, při čemž Německo by si opatřilo východní hranice Německa, jak byly kdysi před válkou.

Při všech těchto převratech, které se odehrávají v Německu, státníci Anglie a Francie se sjíždějí k poradám do Ženevy a Lausanne a hrají tu politiku slepé báby buď úmyslem nebo v nevědomosti.

Také z Ruska docházejí zprávy, že tam nabývá větší moci komisař Vorošilov, náčelník rudé armády a je prý nyní mocnější než Stalin.

To vše se před námi odehrává, ale naši státníci zpívají písničky ukolébavky, že Československá republika jest dobře zabezpečena a že je mír zabezpečen alespoň na 100 let. Tak mluví ministr Dr. Beneš. Při tom je to nejsmutnější, že zahraniční i branný výbor

národního shromáždění o všech těchto výstražných událostech vůbec ani nejedná, ani si jich nevšímá.

Osud československého státu poslancům těchto výborů patrně neleží na srdci.

Před válkou řídila se politika evropských velmocí zásadou rovnosti sil balance of power, kterou zásadou se řídil Bismark. Proto byl spolek Francie a Ruska dvojspolek proti trojspolku Německu, Rakousku a Italii. Zde byla rovnost sil.

Nyní tato rovnost sil zmizela zničeními carského Ruska, což se podařilo německému generálnímu štábu vysláním Lenina a Chaim Bronsteina do Petrohradu, kde v březnu 1917 vypukla židovská revoluce, která skončila zavražděním carské rodiny.

Miss Meriel Buchanan, dcera Sira George Buchanana, anglického vyslance na carském dvoře, vydala zápisky, v kterých obviňuje Lloyda Georgeho, že překazil, aby car s rodinou se byl zachránil útěkem z Ruska do Anglie, kam ho anglický král zval. Ostatně jest prokázáno, že právě vyslanec Buchanan to byl, který pozvání anglického krále caru vůbec ani nedoručil.

Zničením carského Ruska, které provedlo Německo pomocí židovské revoluce na ruské frontě, stalo se vlastně Německo vítězem války světové a nikoliv poraženým státem, jelikož jest nyní Německo pánem Evropy a ta balance of power zmizela na prospěch Německa. Proto se k Německu dolísá Italie, aby s Maďarskem se pak dělila o válečnou kořist, až Německo provede ten Rachekrieg. Kam zmizí při tom Československá republika, to je vylíčeno v románu „Partenau“, který sepsal pruský důstojník Herrmann Hesse.

Tančíme nad propastí.

Školství v Čsl. republice.

Ve starém Rakousku vládli českému národu němečtí ministři a politikové, kteří povolovali českému národu jen tolik škol, které si sám český národ takřka vynucoval. V samostatném státě československém padly všechny překážky pro školské vzdělání českého národa a proto jest nyní počet škol v Čsl. republice úplně dostatečný pro potřebné vzdělání českého obyvatelstva této republiky.

Statistika školství naší republiky podle stavu za rok 1931 jest následující:

Počet škol		počet žáků	z toho dívek:
1. školy vysoké			
československé	11	23.720	3.372
ruských běženců	2	324	64
německé	3	8.787	877
2. školy střední			
československé	244	66.616	20.023
ruské	11	2.524	727
německé	90	21.116	6.321
maďarské	6	3.434	878
polské	1	439	65

3. š k o l y o d b o r n é			
československé	492	66.587	31.439
ruské	9	338	52
německé	187	23.297	9.972
maďarské	6	218	177
polské	2	134	
vícejazyčné	43	7.369	1.713
4. š k o l y p o k r a č o v a c í			
československé	2.184	124.316	26.623
ruské	149	6.245	2.261
německé	621	34.037	7.262
maďarské	50	3.377	596
polské	19	611	215
vícejazyčné	29	2.352	378
5. š k o l y o b e c n é			
československé	13.190	1.407.171	695.340
ruské	557	74.619	36.026
německé	4.399	430.852	216.934
maďarské	859	101.936	51.299
polské	161	13.081	7.297
rumunské	3	658	262
hebrejské	4	364	167
vícejazyčné	123	34.980	17.507

Na toto školství dožadoval se ministr školství na rok 1932 výdaje 1.014,200.000 Kč, kterýžto obnos se hradí z daní, tedy z kapes poplatníků.

Již z toho důvodu jest heslo, že škola jest majetkem státu, klamné, jelikož právo nad dítětem patří v první řadě rodičům, kteří mají také právo dožadovati se vlivu na školství, jaký jim podle práva přírodního patří.

Žádají-li rodiče, aby dítko bylo ve škole vedeno k Bohu, nemá stát práva vnucovati rodičům kantora bezvěrce, který duši dítěte otravuje svým bezvěrectvím.

Dnes se dítky ve škole nemodlí, ani nechodí s kantory do kostela, za to chodí na procházky, do biografů, kde se jim ukazují věci ne právě dobré stránky a tak drahý čas jen se prolelkuje. Podle toho také ty výsledky bezvěrecké školy vyhlížejí.

Nikdo by nevěřil, jak většina učitelstva nejen škol obecných, ale i těch středních, jest tím bezvěrectvím otrávena.

Jaké ale nám z takových škol vyrůstají generace o tom nejlépe nás poučují plné soudní síně.

Pryč jest láska k B o h u   a   p r y č   j e s t   l á s k a   k   v l a s t i   a   r o d i č ů m !

Daň z důchodu.

Zprávy státního úřadu statistického číslo 13, ročník 1932, uveřejnily statistiku poplatníků daně z důchodu.

Statistika ta není však jasná.

Počet poplatníků v celé republice se tu uvádí na 2,363.072 osob. Důchod těchto poplatníků se uvádí na 36.023,923.000 Kč. Největší část těchto příjmů tvoří příjem ze služebního poměru a sice 23.471,496.000 Kč. Počet poplatníků, jimž byla daň uložena přímo, jest uveden podle jednotlivých tříd následovně:

agrárníci 495.875,
majitelé činžovních domů 352.579,
samostatní podnikatelé 411.170,
kapitalistů 243.918.

Jak jsme již připomenuli, není tato statistika úplná a jasná.

To jsou číslice z roku 1928.

Daně bylo uloženo těmto poplatníkům 1.001.437.989 Kč.

To je výnos daně důchodové za rok 1928.

Celkem je z této statistiky znáti, že je počet těch poplatníků v čsl. republice dosti skrovný.

Celkový výdělek obyvatelstva Československé republiky se odhadujte ročně na 80.000 milionů Kč.

Dani důchodové n e p o d l é h a j í osoby s menším ročním výdělkem pod 7.000 Kč.

Nyní ministr financí zvyšuje tuto daň poplatníkům s příjmem nad 15.000 Kč ročně. —

Jak se s těmito daňovými příjmy státu hospodaří, o tom se v novinách příležitostně píše a uvažuje.

Jest tu všeobecný nářek, že zodpovědní vládcové republiky nehospodaří pro stát účelně a šetrně. Jsou to hlavně vysocí státní činovníci, kteří státní peníze promarní. Židovská „Přítomnost“ uveřejnila přípis státního kontrolního úředníka následujícího obsahu:

Jsem úředníkem, a jako takový mám příležitost nahlédnouti do všech odvětví státní správy. Jest prostě léta mým povoláním kontrolovati, jak se hospodaří státními penězi! Jsem tedy, pane redaktore, bohužel, lépe informován nežli Vy, jak malá část těch daní dobrých občanů zbyde nakonec ubohým nezaměstnaným a na jiné potřebné výdaje, a jak poměrně velká část těchto tak nelítostně vydřených daní vyhází se za zbytečnosti a luxus jednotlivců. Nejdříve paláce, auta (je to maličkost, ale charakteristická: režie auta činí normálně nanejvýše 20.000 Kč ročně, režie auta státního jest účtována 50.000 Kč v rozpočtu, o čemž se můžete sám přesvědčiti), zahraniční cesty hodnostářů i celých komisí, a teprve, co zbyde — pak na ty věci naléhavé a potřebné. Přál bych Vám prováděti jednou se mnou revisi — — zhrozil byste se! Jsme bohužel vázáni úředním tajemstvím — nemohu a nesmím veřejně pranýřovati neslýchané hospodářství se státními penězi. Naše výtky, kterými při revisích neskrblíme, jdou úřední cestou a zůstávají skoro vždy bez výsledků. Zůstává tedy pouze při papírových výtkách.

Zamýšlená úsporná komise (jak již jste jednou v Přítomnosti správně konstatoval), ve které nota bene snad ani nemá býti zastoupena oposice, je ubohou komedií, házení písku do očí poplatníkům, neboť samozřejmě poslanec koaliční strany nevytkne své vlastní straně rozhazování peněz!

Straně Stříbrného dává se tím do ruky znamenitá zbraň. (Připomínám, že jsem politickým přívržencem Udržalovým.)

Což jsou všichni raněni slepotou, že přímo vhánějí naše většinou v hloubi duše dobré, loyální a slušné občany v náruč dobrodruhů a oposičních stran? Přímo dodávají materiál sensačním plátkům? — „Státní auta na čundru“ — byla to malicherná kampaň — řeknete — ale proč neudělala státní správa gesto, které by křiklounům zacpalo ústa? Změnila se prostě jen čísla státních aut, aby nebyla tak lehko k poznání, a na „čundr“ se skutečně jezdí dál.

Takových případů, kde jde ne o tisíce, ale o miliony a miliony státních peněz, dalo by se vyjmenovati na sta.

Vím, jak jest drobný poplatník daněmi skutečně přetížen. Nesl bych nejen já, ale i mnoho jiných bez odporu i další břemena, kdybychom věděli, že s tím skutečně pomáháme zmírniti bídu.

Věřte, že ona akce národní solidarity, za kterou se přimlouváte — kde by se dobrovolně sebraly sumy státu k disposici ve prospěch nezaměstnaných — nebyla by nemožnou a setkala by se třeba s větším úspěchem nežli si myslíte — kdybychom nevěděli, že bychom svými dary podporovali jen lehkomyslné vyhazování státních peněz, prospěchářství jednotlivců a stranickou agitaci. (Nemíním tím snad jen jednu stranu — vinny jsou v š e c k y !)

Přijdu mnoho mezi lid ve všech koncích republiky — věřte mi, pane redaktore — v lidu to vře, v lidu to kvasí, lid chce pořádek konečně už jednou ne slovy, ale skutky! Lid dobře vidí, že ty nápravy a „úspory“ jsou jenom na oko! Nesmí již se přepínati trpělivost národa.

Novináři poctiví, dobré vůle a čestní bez rozdílu stran, spojte se! Nevolejte, ale křičte, hulákejte a řvete megafony o nápravu, nežli bude pozdě.

— Tolik přinesla židovská „P ř í t o m n o s t “. Roku 1932 bylo v Čsl. republice nařízeno přes 1 milion berních exekucí. Tato strašlivá číslice je znamením sociálního rozvratu nad propastí.

Trestní statistika v Čsl. republice za rok 1930.

Zprávy státního úřadu statistického v č. 49, ročníku 1932, uveřejnily trestní statistiku Československé republiky za rok 1930. Činnost soudů okresních:

Trestních případů podáno k soudům 624.393, z nich bylo vyřízeno 516.710 případů.

Osob souzených bylo 335.558, z nich bylo úplně osvobozeno 119.934, odsouzeno bylo 215.624, z toho podmínečně 108.726.

Odsouzení podali odvolání k soudu krajskému 27.762, z toho bylo odmítnuto 15.156 případů.

Činnost soudů krajských pro zločiny:

Trestních případů podáno 91.371.
Z toho přišlo před porotu 634 případů,
před soud kmetský 705,
před senátem 16.003,
před samosoudcem 11.536,
odsouzeno bylo 27.585 osob,
podmínečně 10.755.

K tomu je dlužno připojiti činnost veřejného žalobce státního návladnictví, které podalo 147.561 žalob při jichž projednání nemá obžalovaný práva obhajoby advokátem.

Odsouzené osoby na základě obžaloby státního návladního byli:

před porotou 843 osob,
před soudem kmetským 75,
před soudem krajským 36.320.

Tím jest trestní statistika jmenovaného roku vyčerpána. Tato zpráva státního statistického úřadu neuvádí přehled kategorií jednotlivých zločinů, čímž je tato statistika neúplná.

Porovnáme-li číslice za tento rok uvedené s číslicemi z předešlých let, možno tu získati doklady o stoupající kriminalistice, čili zločinnosti v Československé republice. Tato statistika není zajisté utěšeným obrazem celého života sociálního v samostatném tom Československém státě.

Dlužno k tomu ale přidati, že jest mnoho m o c n ý c h zločinců, kteří však před soudce nepřijdou, ale soudci věčnému přece neujdou. Na tento věčný soud tací zločinci ovšem nevěří, ale to nic na věci nemění.

Kdyby se lidé báli toho věčného soudce, zajisté by byli soudcové, advokáti a soudy zbytečným zařízením lidské společnosti. —

Proroctví Chaim Bronsteina Troztkého.

V novinách se objevila podivná zpráva, jakési proroctví Chaim Bronsteina Trotzkého. Tvrdí totiž Chaim Bronstein, že Německo podnikne válku proti sovětům, aby tak Německo osvobodilo všechen svět od nebezpečí bolševismu.

Chaim Bronstein tvrdí totiž, že jakmile by se stal Adolf Hitler diktátorem Německa, že vyzve Hitler Anglii i Francii, aby se s Německem spojily k společné křižácké výpravě proti sovětům. Případně nabídne Hitler oběma velmocím, že Německo samo podnikne tuto válku za přiměřenou odměnu, to jest zrušení míru versailského, za restauraci bývalé državy císařského Německa, za vrácení osad a za vydržování veliké německé armády.

To by byly podmínky, které by Hitler nabídnul Anglii a Francii za mandát vyhladit bolševiky v Rusku.

Jednu věc však opominul Chaim Bronstein vysvětliti a sice tu, co by se stalo s Ruskem samotným, kdyby do R u s k a vtrhla silná německá armáda a obsadila Moskvu a s Moskvou všechna důležitější střediska ruské říše.

A právě to, co by německá armáda učinila v případě zdolání bolševiků, jest přece hlavní otázkou celé této myšlenky využitkovati německého militarismu ve prospěch ostatních velmocí Evropy na zničení bolševismu.

Co se nepodařilo Kolčakovi, Denikinovi a Wrangelovi, to má nyní dokázati německá armáda, vyslaná evropskou dohodou na zdolání rudého cara a jeho rudého vojska. —

Ve Francii je prý dokonce této myšlence nakloněn známý finančník Goty, vydavatel několika pařížských deníků a též v Anglii je tomu nakloněn vydavatel novin, sir Dingeldey.

Je známo, že o činnosti českých legií, které na Rusi čítaly přes 70 tisíc mužů, je jakási tajuplná mlha obestřená a jen nijaké zkazky kolují mezi lidem o činnosti ruských legií.

Jsou tu sice spisy Františka Zumana: „Legenda osvobozenská“ a spis „Osudné rozhodování“, dále jsou tu dva objemné spisy generála Janina, které však jednají více jen o tom pochodu legií do Vladivostoku. —

Tážeme se jen tolik, zda bylo možno českým legiím poskytnouti pomoc Kolčakovi, aby byla rudá vojska hned s počátku zničena a tím carské Rusko zachráněno?

Na tuto otázku nenajdeme v celé tak zvané osvobozenské literatuře a o tom, co české legie na Rusi vlastně podnikaly, nijakého vysvětlení.

Za to ale kolují jiné spisy, které vrhají na české legie v Rusku světlo nadmíru ponuré. Jsou tu dva spisy a sice spis Sakhrova „Bjelovaja Rosija“, který spis byl vytištěn v Mnichově a druhý spis vyšel od nějaké židovky v Berlíně, v kterém spise jsou české legie ještě hůře vylíčené než ve spise Sakhrově.

Proroctví Chaim Bronsteina je nadmíru fantastické a jest s podivem, kterak mohl Chaim Bronstein na toto proroctví vůbec připadnouti. Rozhoduje u Chama Bronsteina hlavně hlas o plánech Hitlera do budoucna až Hitler zařídí tu třetí německou monarchii a tu ví Chaim Bronstein, že Hitler chce z Německa vyhnat židy!

Právě proto, že v Kremlu vládnou Chaimovi souvěrci, připadl Chaim Bronstein na myšlenku, že by Hitler mohl táhnouti na Moskvu.

Je zřejmo, že tato myšlenka se zrodila v ustrašené mysli Chaim Bronsteina, že by německá armáda, která by vtrhla do Ruska, vyhubila ruské židy a toho se Chaim Bronstein hrozí. Nuže, jak o tom budou státníci velmocí jednati v Lausane a v Ženevě, zda by povolili Německu velikou armádu čili jak Němci umluví Aufrüstung Německa, o tom se svět jistě časem dozví. Poslat Hitlera do Moskvy jest přeci vyháněti ďábla Belzebubem a takovými blbci nejsou snad ani Macdonald ani Herriot. —

Volby do říšské rady v Německu.

S velikým napjetím očekávané volby do říšské rady německé konaly se 31. července 1932. Výsledky jsou následující:

	Počet hlasů	Počet poslanců
socialisté	7.953.986	133
národní socialisté	13,772.748	230
komunisté	5,365.666	89
katolický střed	4,587.477	75
němečtí nacionálové	2,184.971	37
strana lidovecká	434.548	7
strana státní	371.376	4
hospodářská strana	146.261	1
lidová strana bavorská	1.190.463	22
křesťanští sociálové	364.749	4
němečtí zemědělci	137.081	2
rolnický svaz	96.859	2

Má nyní německá říšská rada vlastně jen 4 rozhodující politické strany, které se budou děliti o moc vlády.

Hitler dožaduje pro sebe celou vládní moc a žádá o místo kancléře. Dosud mu Hindenburg odpírá.

Jak se tedy vláda německá vytvoří, není ještě zralé k rozhodnutí. Katolický střed a lidoví poslanci z Bavor mají dohromady 97 poslanců.

Kdyby se stal Hitler pánem vlády, byl by nucen rozpustiti stranu komunistickou, aby zmizeli z říšské rady poslanci komunisté. Tím by pak Hitler se stal neobmezeným pánem, tedy diktátorem Německa!

Jest známo, že Hitler hlásá válku odvety, čili Rachekrieg. Proto oznamuje Německo již nyní ústy kancléře von Papena, že bude s veškerou silou v Ženevě žádati o zrovnoprávnění Německa ve zbrojení.

To jest, že Německo i bez Hitlera žádá naprostou volnost ve zbrojení a vytvoření armády bez jakéhokoliv obmezování!

Německo počítá s koalicí s Ruskem, dále s Italií, Maďarskem, Tureckem a snad i s Bulharskem.

Německo počítá jako Vilém II. roku 1914 s neutralitou Anglie. Německo by napadlo Polsko a Československou republiku podle plánu, který jest vylíčen v románě „Partenau“, který román sepsal německý důstojník Herrmann Hesse.

To jsou výpočty, které veřejně kolují světem. —

Chaim Brostein Trotzki dokonce tvrdí, že Německo válku odvety podnikne nejdéle do roku 1934.

Jest tedy otázka, zda Německo militaristické válku odvety v tak krátké době podnikne. —

Situace jest proto nadmíru nebezpečná, poněvadž ve Francii mají převahu socialisté, kterým velí žid Leon Blum, kteří dají Polsko Německu bez okolku na pospas.

S Polskem by zmizela současně Česko-slovenská republika. Proto Maďaři neustále se bratříčkují s italskými fašisty. —

Různé formace italských fašistů dojíždějí do Budapešti, kde se jim pořádají od Maďarů velké ovace.

Tak se stahují mraky nad Evropou i Československou republikou.

Slunko světového míru jest na nebi nějak pod mraky a není jisto, zdaž náhle nezmizí. —

Dva židovští agenti Moskvy popraveni v Budapešti.

Maďarské noviny přinesly 29. července 1932 zprávu o stanném soudu, který se toho dne konal v Budapešti nad dvěma židovskými agenty III. internacionály, vyslanými z Moskvy do Maďarska, aby tu pracovali pro světovou revoluci.

Oba obžalovaní agenti židé Emmerich Holländer a Alexander Fürst byli přivedeni do jednací síně.

Náhlému soudu předsedal Dr. Töreky. Soudní řízení bylo tajné, ani zpravodajové novin nesměli býti soudu přítomni.

Oba obžalovaní byli před soudem velmi podrobně vyslechnuti. Vykrucovali se všelijak, aby zakryli pokud možno úkol jim z kominternu v Moskvě uložený.

Oba byli maďarským náhlým soudem obžalováni pro zločin na rozvrácení státního a sociálního pořádku.

Emmerich Holländer dostával z Moskvy od své ženy dopisy s obšírnými instrukcemi, které dávali vládci kominternu, jemuž předsedá, jak známo, Litwinow-Finkelstein, nyní současně ministr věcí zahraničních sovětského Ruska.

Oba agenti měli z kominternu měsíčně 500 pengö platu. Holländer ale vedl účty propagandy a sice v dolarech. Disponoval velikými obnosy.

Soud vynesl rozsudek smrti, který byl za dvě hodiny neprodleně vykonán.

Do Budapešti přijel z Paříže poslanec Longuet, aby podal protest francouzských socialistů proti popravě jmenovaných 2 židů!

Maďarsko jest tedy státem, který bolševické agenty postaví bez dlouhých okolků ke zdi a dá je zastřeliti jak právem zasluhují.

Kdyby si tak vedli v Belgii, bylo by jistě hned po stávce horníků, kterou tam vedou agenti z Moskvy.

Belgická policie sice několik komunistů zavřela a poslanec Cachin z Paříže sice prchnul domů, ale stávka trvá dále.

Rozumí se, že komunistické noviny zuří nad rozsudkem nade dvěma jmenovanými agenty Moskvy v Budapešti provedeným!

Ačkoliv sovětská vláda je stále ve finanční tísni, přece na propagandu pro světovou revoluci má stále dost peněz!

Státní výdaj bolševického Ruska na r. 1932 je oznámen na 41.000 milionů rublů, to jest 656.000 milionů Kč naší valuty. Je to číslice astronomická.

Že tyto číslice, vyhlašované sovětskými novinami do světa, jsou židovským švindlem, jest nesporné.

Vládci v Moskvě mají v Československé republice velmi spolehlivé pracovníky, kteří se nijak nemusí obávati o hrdlo, jako v Maďarsku. Je tu přeci bolševická legace, požívající exteritoriálních práv jako vyslanectva jiných států.

V národním shromáždění jest 30 poslanců komunistů.

Bylo tu bezmála při volbách 1 milion voličů komunistů. Máme dokonce i na universitě profesory komunisty, jako je mnohonásobný milionář Zdeněk Nejedlý a jsou tu ještě jiní. Tito komunisté jsou podrobeni vládě sovětské v Moskvě. Poslouchají tedy cizí moc a jsou krajně nebezpečni československému státu. Ale vláda československé republiky nehájí proti těmto komunistům existenci státu na základě zákona ochrany republiky, jelikož komunisté požívají v Československé republice přízně od vlivných osobností.

Veliká část ruských legionářů jsou stoupenci bolševismu, hlavně vůdcové Patejdl a Maxa. Proto v Moskvě vyhlašují Československou republiku za stát maskovaně bolševický! — —

Rudý car Stalin Džugasvilli,

přepadával jako lupič poštovní vozy a vlaky na K a v k a z e . Odpolední „Národní politika“ ze dne 4. srpna 1932 uveřejnila jména všech l u p i č ů , Stalinových to společníků, kteří nyní jako jeho věrní druhové bydlí v Kremlu.

DOSLOV.

Když byla skončena světová válka, radili se spojenci ve Versailích plných osm měsíců o podmínkách míru, než byl 28. června 1919 versailský mír podepsán. Spojenci prohlásili v míru tom, že za vypuknutí světové války je zodpovědno pouze Německo, které

se na válku tu připravovalo a také ji pozvedlo. Na základě toho prohlášení o vině Německa na válce bylo v míru versailském stanoveno, že Německo má hradit veškeré škody, které německé armády natropily všude, kam pronikly, hlavně tedy v severní Francii, kde Němci zničili 750.000 obytných stavení, 22.000 továren, dále zničili 1,500.000 hektarů pozemků, všechny cesty, silnice a dráhy.

Spojenci se radili v Londýně, mnoho-li má Německo zaplatiti náhrad za tyto škody, čili reparací, a bylo stanoveno, že má zaplatiti 132.000 milionů marek ve zlatě během 35 let. —

Sotva však Němci mír versailský podepsali, prohlásili spojencům, že odškodné platit nemohou a nebudou!

Na to zahájili Němci odboj proti míru versailskému a proti reparacím. Spojenci povolovali Německu různé lhůty k placení reparací, které lhůty stanoveny byly v Youngově plánu do roku 1992. Německo mělo podle toho ročně platiti 1.600 milionů marek. Když počalo mohutněti v Německu hnutí Hitlerovců, tu Německo prohlásilo, že reparace platit nebude. Na to spojenci svolali poradu do Lausane, která byla svolána v polovině června 1932 a byla skončena dne 9. července 1932. Na této poradě, bylo usneseno, že se Německu další placení reparací odpouští, to jest, že již nemusí zbývajících dlužných 75.000 milionů marek zaplatit.

Tuto smlouvu lausanskou podepsali Macdonald jako ministerský předseda Anglie, sir John Simon za osady anglického impéria, lyonský žid Edouard Herriot za Francii, za osady Francie ministr financí Germain Martin, za Italii ministr financí Mosconi. — Smlouva ta nabude platnosti, pakliže ji uzná vláda sev. Ameriky. Jest zřejmo, že touto smlouvou byla zasažena míru versailskému smrtelná rána.

Následky této smlouvy se brzy ukáží.

Dnes již není žádné překážky pro Německo, aby nepozvedlo válku odvety neboli Rachekrieg. —

Jak by tato válka odvety působila na utváření Evropy, zda by na mapě zůstala také Československá republika, o tom není třeba výkladu.

Není o tom nejmenšího sporu, že Česko-slovenská republika i celý český národ žijí nad propastí!

To jest nejlépe znáti na odboji našich Němců čili Němců sudetských, kteří si veřejně dělají z Československé republiky posměchy a každé chvíle v zněmčeném území přepadávají české lidi a je beztrestně do krvava týrají. — — —

NĚMČINA na postupu.

V Brně byl před soudem zahájen soud nad německými vysokoškoláky z německé university pražské, kteří se oddali propagandě hitlerovské v Československé republice a byli proto postaveni před soud pro zločin proti republice.

Soudu tomu byli stále přítomní poslanci německých socialistů národních. Jsou to poslanci:

Josef Gayer, prof. obchodní akademie, Karlovy Vary,
Rudolf Jung, rada státních drah, Opava,
Rudolf Kasper, tajemník, Ústí n. Lab.,
Hans Knirsch, předseda národních německých socialistů, Duchcov,
Richard Köhler, městský radní, Liberec,
Hans Krebs, tajemník, Ústí n. Lab.,
Leo Schubert, starosta, Fulnek,
Hugo Simm, učitel, Jablonec n. Nisou.

K těmto poslancům přidružují se poslanci německo-nacionální. Rostoucím hnutím Hitlera v Německu roste odboj sudetských Němců proti české republice.

Vítězství strany Hitlera při volbách do říšské rady německé bylo ohromné. Bylo 31. července 1932 odevzdáno hlasů:

	počet voličů	počet poslanců
sociální demokraté	7.953.986	133
Hitlerovci	13,772.748	230
komunisté	5,365.666	89
katolický střed	4,587.477	75
němečtí nacionálové	2,184.971	37
bavorští lidovci	1,190.463	22

Tyto strany rozhodují nyní o moci vlády v Německu. Stane-li se Hitler diktátorem Německa, provede také program strany národních socialistů německých.

Němci mají utvoření Veliké Germanie stále na mysli a jedná o tom veliké dílo: „Handwörtererbuch des Grenz u. Auslandsdeutschtums“. Dílo to bude míti 5 svazků. Redaktoři jsou Scheel a Petresen, profesoři na universitě v Kielu.

Pak jest tu spis: Mar Hodan: „Der slawische Gürtel um Deutschland, Polen die Tschechoslowakei und die deutschen Ostprobleme“. Universitas, deutsche Verlagsanstal. Berlin.

V těchto spisech se rozhoduje zvláště o osudu Polska a Československé republiky.

Bude-li Hitler kancléřem Německa, splniti se pak může proroctví Chaim Bronsteina. —

Na ten okamžik čekají sudetští Němci.